

கலவையுல் பிறந்த பேரொளி

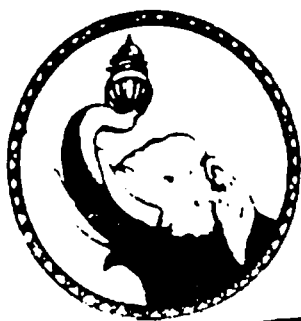
வானதி பதிப்பகம்

கவிஞர்
நெழிஸ்மணி

கலவையில் பிறந்த பேரொளி

“இசைக்கவிச் செம்மல்”
கவிஞர் நெமலி எழில்மணி

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1987

இரண்டாம் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1993

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 8.00

Laser Typeset at : LKM Computer Prints, Madras – 17

Printed at : நாதன் & கம்பெனி. சென்னை - 600 042.

என்னுரை

கருணையே வடிவான காஞ்சி மாமுனியின்
திருவடிக்கமலங்களுக்கு எனது பணிவான
வணக்கங்கள்.

தெய்வத்தைத் தரிசித்து தெய்வத்தோடு
சம்பாஷித்து தெய்வ வாக்கினை எழுத்துக்களில்
கொண்டுவர நேர்ந்தால் அது எத்தனை பெரும்
பாக்கியம்!

ஆம்! அந்தப் பெரும் பாக்கியத்தை
நெயிலியில் வீற்றிருக்கும் அன்னை பாலா திரிபுர
சுந்தரி இந்த எளியவனுக்கும் வழங்கியுள்ளாள்.

கருணைக் கடலாம் பரமாச்சார்யாள்
என்னும் நடமாடும் தெய்வத்தைக்காண வைத்து,
அவரது அருள் வாக்கைக் கேட்க வைத்து அந்த
தெய்வீக அனுபவத்தை எழுதவும் வைத்தாள்.

தமிழக அரசவைக் கலைஞர் பத்மஸ்ரீ —
இசைமணி டாக்டர். சீர்காழி எஸ். கோவிந்தராஜன்
அவர்கள் அருமையான முன்னுரை எழுதியுள்ளார்
கள்! எனது மனமார்ந்த நன்றி.

“இறைபணிச் செம்மல் — புத்தக வித்தகர், வானதி திருநாலுக்கரசர்” ஆம் — திருநாவுக்கரசர் அன்போடு வெளியிட்டுள்ளார்கள்! எனது உளமார்ந்த நன்றி!

காஞ்சி முனிவரின் கருணைப் பிரவாகம் காசினியெலாம் பெருகட்டும். வளம் பெருகும்! நலம் விளையும்!

அன்பன்
நெயிலி எழில்மணி

முன்னுரை

தமிழக அரசவைக் கலைஞர்
பத்மஸ்ரீ - இசைமணி - கலைமாமணி
டாக்டர் சீர்காழி எஸ். கோவிந்தராஜன்
(இசைத்துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகம்)

காமாட்சித் தாய் மடியில் சீராட்சி புரிந்து
வரும் காமகோடி தரிசனம் காணக் காணப்
புண்ணியம்.

அவரைப் பற்றிய அருட் பாடல்களைப்
பாடப் பாடப் புண்ணியம்.

அவரது கருணை வெள்ளத்தைப் பற்றி எழுத
எழுதப் புண்ணியம்

அவரது நூல்களை வெளியிடுவதும்
புண்ணியம் - படிப்பதும் புண்ணியம்.

பாடுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புத் தந்து அன்னை
காமாட்சி எனக்குப் புண்ணியம் சேர்த்திருக்கிறாள்.

எழுதுவதற்கு எனது அருமைத் தம்பியாகப் பழகிவரும் கவிஞர் நெமிலி எழில் மணிக்கு அன்னை புண்ணியம் சேர்த்திருக்கிறாள்.

வெளியிட்ட வானதிக்கும் புண்ணியம், படிக்கின்ற ஆன்மீக நேயர்களுக்கும் புண்ணியம்.

காஞ்சி பரமாச்சார்யாள் பிறந்த இந்தத் தமிழ் மண்ணிலே நாம் பிறப்பதற்கும்,

காஞ்சி பரமாச்சார்யாள் வாழ்கின்ற காலத்திலே நாம் வாழ்வதற்கும்,

எத்தனை தவம் செய்தனரோ நமது முன்னோர்கள்! அவர்களது தவப்பயனைத்தான் நாம் இன்று அனுபவிக்கிறோம்.

அன்றொரு நாள் கலவையில் பிறந்த அந்த நடமாடும் தெய்வத்தை மிக மிக அருகிலே பரிபூரணமாக தரிசனம் செய்யும் மகா பாக்கியம் கிடைத்தது.

அந்தப் பேற்றினை நான் அடையக் காரணமாயிருந்தவர் மகாவித்வான் — வீணை வித்தகர் கலை மாமணி திரு ஆர். பிச்சுமணி அண்ணா அவர்கள்தான்.

அன்று அருள் ஒளி வீச என்னைப் பார்த்த அந்த அன்புப் பார்வைக்கு ஈடுமில்லை, இணையுமில்லை!

தரிசனம் முடிந்து நான் செல்லும் வரை என்னையே பார்த்து மனங்குளிர ஆசி வழங்கிய அந்த தெய்வீகக் காட்சியை என்றும் என் நெஞ்சம் மறக்காது.

அதேபோல் தேனம்பாக்கத்தில் அருள்மழை பொழிந்து என்னைப் பாடச்சொல்லி, மனமுருகக் கேட்டு மந்தகாசமான புன்னகையுடன் என்னையும்,

நான் கொண்டு சென்றிருந்த “ஸ்ரீசந்திரசேகரேந்திர ஜெயேந்திர விஜயம்” என்னும் பெரியவாள் பாடல்கள் அடங்கிய இசைத்தட்டையும் தொட்டு ஆசிவழங்கிய அந்தப் பவித்ரமான காட்சி என் நெஞ்சில் பசுமையாக இருக்கிறது.

என்னை “கம்பீரகானமணி” என்று அழைத்துப் பட்டம் கொடுத்தமையும், சால்வையைப் போர்த்தி சந்தோஷம் அளித்ததையும் நினைத்தால் என்றும் இனிக்கிறது.

“தவக்கோலம் தனக்காகவும், தர்மங்கள் நமக்காகவும்” செய்துவரும் அந்த அபிராமி அருட்செல்வரைப் பற்றி — மௌன மொழியாலே புவனம் முழுதானும் அந்த மகா பெரியவாளைப் பற்றி தாம் உணர்ந்து, கேட்டு, பார்த்த அனுபவங்களை கவிஞர் நெமிலி எழில்மணி மிக அற்புதமான முறையிலே எழுதியுள்ளார்.

கண்களில் நீர் வழியுமாறு அந்தக் கருணைத் தெய்வத்தை தமது பணிவான வார்த்தைகளால் எத்தனை பக்குவமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டி விட்டார் கவிஞர்.

அவரது எழுத்துக்களை வானதி வெளியிட்ட “தெய்வ அருட்பாடல்கள்” “திரிபுரசுந்தரி திரு விளையாடல்” என்ற நூல்களிலே, கண்டு ஆனந்தப் பட்ட என் உள்ளம்,

அவரது “கலவையில் பிறந்த பேரொளி” என்ற இந்தக் கற்பூரப் புத்தகத்திலேயும் கண்டு உவகையால் பூரிக்கிறது.

ஆன்மீக உலகுக்கு இது ஓர் அற்புதமான வரவு என்பதில் ஐயமில்லை.

திருநாலுக்கரசர்—வானதி திருநாவுக்கரசர்
நல்ல எழுத்தை அடையாளம் காட்டும் புத்தக வித்தகர்
இந்த அருமையான நூலை மிக அழகான முறையிலே
வெளியிட்டுள்ளார்.

“வானதி—வற்றாத ஜீவ நதி—வாரி வழங்கிடும்
நூல்கள் நவநிதி” என்று மனதாரப் போற்றுகின்றேன்.

பாலா திரிபுரசுந்தரியின் திருச்செல்வர்
கவிஞர் நெமிலி எழில் மணிக்கு எனது மனமார்ந்த
பாராட்டுக்கள்.

காஞ்சிப் பெரியவாளின் பாத கமலங்களுக்கு
எனது பணிவான வணக்கங்கள்.

சீர்காழி எஸ். கோவிந்தராஜன்
21.8.87

கலவையில் பிறந்த பேரொளி

டெலிபோன் மணி மிக ரம்மியமாக ஒலித்தது. பேசியவர், தமிழக அரசவைக் கலைஞர் பத்மஸ்ரீ இசைமணி டாக்டர் சீர்காழி எஸ். கோவிந்தராஜன் அவர்கள்.

“எழில்மணி! காஞ்சி பரமாச்சார்யாளைப் பற்றியும், ஸ்ரீ சங்கராச்சார்யாளாக விளங்கும் ஸ்ரீ ஜெயேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகளைப் பற்றியும் எச்.எம்.வி. நிறுவனத்தார் நான்கு பாடல்கள் அடங்கிய இ.பி. இசைத்தட்டு எடுக்கப் போகிறார்கள். கலைமாமணி திரு. எஸ்.டி. சுந்தரம், கலைமாமணி டாக்டர் உளுந்தூர்ப்பேட்டை சண்முகம், கவிஞர் நெல்லை அருள்மணி ஆகியோர் ஒவ்வொரு பாடலை எழுதுகின்றனர். நீங்களும் ஒரு பாடல் எழுதிக் கொண்டு வாருங்கள். நாளைக்கு ரிஹர்சல். அடுத்த வாரத்தில் ரிகார்டிங்”.

என் மனம் குதூகலித்தது. ஓ! இது பேரின்பம்! என்ன பேறு!

கனவிலும் நினைவிலும் கண்கண்ட தெய்வமாய் விளங்கும் அந்தக் காஞ்சி மாமுனிவரைப் பற்றிப் பாடல் எழுதுவது என்பது எவ்வளவு பெரிய பாக்கியம். நான் அனுதினம் வணங்கும் அன்னை பாலாதிரிபுர சுந்தரியின் கருணையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கலவைக்கு பரமாச்சார்யாள் அடிக்கடி சென்று வருவதைக் கேள்விப்பட்டுள்ளேன்.

எனவே அவர் அங்கேதான் பிறந்திருக்க வேண்டும் என்று அனுமானம் செய்துகொண்டேன்.

என் மகிழ்ச்சியின் தாக்குதலால் யாரிடமும் ஏதும் கேட்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கூடத் தோன்றவில்லை. பல்லவி பிறந்து விட்டது.

கலவையில் ஒருநாள் பேரொளி பிறந்தது
காஞ்சியில் பெரியவராய் குருவெனச் சிறந்தது.

பெரியவாளின் பெருங்கருணையால் அனு பல்லவியும் சரணங்களும் மடை திறந்த ஆறுபோல் வந்தன.

உலகினை உய்விக்க அருள்மழை பொழிந்தது
உள்ளத்திலே அன்புப் பயிரினை விளைத்தது

— கலவையில்

அன்புடன் ஞானஒளி கலவையானது—அங்கே
புனிதமும் பொறுமையுமே கலவையானது
பண்புடன் பக்தியங்கே கலவையானது—நமக்கு
இன்பநிலை வழங்கிடவே உலவுகின்றது

— கலவையில்

உருகவைக்கும் நெஞ்சை அன்புப்பார்வை—நம்மை
ஒளிரவைக்கும் செம்மைக் காவிப்போர்வை
பெருகவைக்கும் கண்ணீர் பேச்செதற்கு?—அவரைப்
பணியாமல் இருப்பவர்க்கு மூச்செதற்கு?

— கலவையில்

இசையமைப்பாளர் அமரர் டி.பி. ராமச்
சந்திரன் பக்திபூர்வமாக இசையமைக்க, காஞ்சிப்
பெரியவர்களால் “கம்பீரகானமணி” என்று பட்டம்
சூட்டப் பெற்ற சீர்காழி அவர்கள் உள்ளம் உருகப்
பாட, பாடல் பதிவாகியது.

அதன்பின் ஒருநாள் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில்
காஞ்சிப் பெரியவாளைப் பற்றிக் கட்டுரை ஒன்று
வந்தது. ஆர்வமுடன் படிக்க ஆரம்பித்த எனக்கு
மாபெரும் அதிர்ச்சி!

துக்கத்தால் தொண்டை அடைத்துக்
கொண்டது.

கண்ணீர் கட்டுக்கடங்காமல் பெருகியது!

ஆம்! கட்டுரை தொடக்கத்திலேயே காஞ்சிப்
பரமாச்சார்யாள் விழுப்புரத்தில் பிறந்தவரென்று
காணப்பட்டது.

துடித்துப் போய்விட்டேன்! ஓ! எத்தனை
பெரிய தவறு செய்து விட்டோம்.

பெரியவாள் பிறந்த இடம் கலவை
யில்லையா?

பெரியவாள் பிறந்த இடம் கலவை
யில்லையா??

பெரியவாள் பிறந்த இடம் கலவையில்லையா???

ஆயிரம் தடவை இந்தக் கேள்விகள் என் நெஞ்சைத் தாக்கின.

“கலவையில் பிறந்ததாக” எழுதிவிட்ட என் அறியாமையை யார் மன்னிப்பார்கள்?

என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்துப் பாடலைப் பதிவு செய்த சீர்காழி அவர்கள் இதனை எப்படித் தாங்குவார்கள்?

சரி! என்ன செலவானாலும் பரவாயில்லை! பல்லவியை மாற்றி வேறு பாடல் எடுத்துவிட முயற்சி செய்திட வேண்டும் என்ற வெறியிலே திரு. சீர்காழியார் அவர்களைச் சந்தித்தேன்.

“வாங்க! வாங்க!! உங்களைத்தான் நெனைச்சி கிட்டிருந்தேன். கரெக்டா வந்துட்டிங்களே! பெரியவா இசைத்தட்டான “சந்திரசேகரேந்திர ஜெயேந்திர விஜயம்” சீக்கிரமே வந்துடும். ஓரிஜினல் “டேப்” கல்கத்தாவுக்கு அனுப்பியிருக்காங்க! அநேகமாக அடுத்த மாதமேகூட வந்துவிடலாம்” என்று கூறினாரே பார்க்கலாம். எனக்கு அழகையே வந்துவிடும்போல இருந்தது. மெதுவாக நான் செய்த தவற்றினைக் கூறினேன். ஒரு கணம் சீர்காழி துணுக்குற்றார். மறுகணம் சுதாரித்துக் கொண்டு “இல்லை எழில்மணி! அது தப்பான பாடலாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படியிருந்தால் பெரியவாள் கருணையாலே அந்த ரிகார்டிங்கே தடைப்பட்டிருக்கும். எதற்கும் அந்தக் கட்டுரையை நன்றாகப் படியுங்கள்” என்றார்.

“ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகளின் இயற்பெயர் ஸ்வாமிநாதன்! பிறந்தது விழுப்புரம். அன்னையின் பெயர் மஹாலக்ஷ்மி

அம்மையார். தந்தையார் பெயர் சுப்ரமண்ய சாஸ்திரிகள். திண்டிவனத்தில்தான் ஸ்வாமிகள் படிப்பு. 1907-ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் 12 வயதான ஸ்வாமிநாதனும், அவரது அன்னையாரும், அன்னையாரின் சகோதரியும் கலவைக்குப் பயணமானார்கள். காரணம் அந்தச் சகோதரியின் பிள்ளைக்குத்தான் காஞ்சி ஆசார்யாளாக — காமகோடி பீடாதிபதி ஆகியுள்ளார் என்பதும், அவரது குருவானவர் கலவையிலே சமாதி ஆனார் என்பதும் ஆகும். இருந்த ஒரு மகனையும் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் ஆகிவிட்டதால் பாசத்தால் துடிக்கும் தமது சகோதரியை ஆறுதல் படுத்தத்தான் ஸ்வாமிநாதன், தாயாரான மகாலட்சுமி அம்மையார் பயணப்பட்டது. இடையில் காஞ்சிபுரத்தில், மடத்தில் தங்கினார். அப்போது கலவையினின்று வந்த ஒரு வண்டியில் சங்கர மடத்தைச் சேர்ந்த மேஸ்திரி ஒருவர் ஸ்வாமிநாதனைப் பார்த்து விட்டார். அங்கே மெல்ல சில ஏற்பாடுகள் உருவாகின. அதன்படி மடத்தைச் சார்ந்த மேஸ்திரியும் சிலரும் தம்முடன் ஸ்வாமிநாதனை ஏற்றிக்கொண்டனர். வேறொரு வண்டியில் மகாலட்சுமி அம்மையாரும், அவரது சகோதரியும் மற்றவர்களும் கலவைக்குப் பயணப்பட்டனர். வண்டியில் செல்லும்போது ஸ்வாமிநாதனிடம் மெல்லப் பேச்சுக் கொடுத்தார் மேஸ்திரி.

“காஞ்சி ஆசார்யாளாக ஆகியுள்ள ஸ்வாமிநாதனின் ஒன்று விட்ட சகோதரர் எதிர்பாராமல் ஜூரத்தின் காரணமாக இறைவனடி சேர்ந்தமையால் உடனே திண்டிவனம் சென்று ஸ்வாமிநாதனை அழைத்து வர உத்தரவாகியுள்ளது என்றும், எதிர்பாராமல் காஞ்சிபுரத்திலேயே ஸ்வாமிநாதனைப் பார்க்கக் கூடியதாகிவிட்டது என்றும், அடுத்த

ஆசார்யாளாக பீடமேறப் போகிறவர் ஸ்வாமிநாதன் தான்” எனவும் கூற ஸ்வாமிநாதன் அதிர்ச்சிக்குள்ளானார். ஆறுதல் கூறவந்த தமது அன்னையாருக்கு இப்போது ஆறுதல் அளிக்க வேண்டிய நிலையாகியுள்ளதே, என நினைந்தார். ஸ்வாமிநாதன் தந்தையாருக்கு தந்தி கொடுக்கப்பட்டது. கலவையில் “ஸ்ரீ சந்திர சேகரேந்திர ஸ்வாமிகளாக 68-வது காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதியாக அமைவதற்கு” ஸ்வாமிநாதனுக்கு சன்யாசம் தரப்பட்டது. அவர் 1907-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி 13-ம் தேதியன்று “காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி”யானார்கள்.

இந்த விவரங்களைக் கேட்டதும் சீர்காழி அவர்கள் மகிழ்ச்சியால் துள்ளினார்கள்!

“ஆஹா! என்னே பெரியவாள் கருணை! கலவையில்தான் அவருக்கு சன்னியாசம்! சன்னியாசம் என்பதே மறுஜென்மம் தானே! தவிர தீட்சை பெறுவதே பேரொளி பெறுவதாகும். ஆகவே “கலவையில் ஒரு நாள் பேரொளி பிறந்தது காஞ்சியில் பெரியவராய்க் குருவெனச் சிறந்தது” என்ற வரிகள் உண்மையான வரிகள்தான். நீங்களும் கலங்கி என்னையும் கலக்கிவிட்டீர்களே என அன்புடன் கடிந்து கொண்டார்கள்.

நான் தயக்கமாக இருந்ததைப் பார்த்து “எதற்கு வீண் குழப்பம்! இசைத்தட்டு வந்தவுடன் பெரியவாள் பாதங்களில்தானே வைக்கப்போகிறோம். அவர் ஆசீர்வதித்து விட்டால் உங்களுக்கு சந்தோஷம் தானே” என்று எனக்கு தைரியம் சொல்லி அனுப்பினார்.

அதேபோல் இசைத்தட்டு வெளி வந்ததும் என்னைக் காஞ்சிபுரம் வரச் சொல்லியிருந்தார். விடிகின்ற காலை நேரம். அமைதி தவழும் காஞ்சி மடத்தில் இருந்தேன். சரியாக 8 மணிக்கெல்லாம் சீர்காழி அவர்கள் வந்து விட்டார். தேனம்பாக்கத்தில் தான் காஞ்சிப் பெரியவாள் அருள் மழை பொழிவதாக அறிந்த நாங்கள், தேனம்பாக்கம் சென்றோம்.

தேனம்பாக்கம் கோவிலிலே திரண்ட கூட்டம். கிணற்றுக்கு இந்தப் பக்கம் பக்தர்கள் பெரியவாளைப் பார்க்கும் ஆவலில் மிகவும் பரபரப்போடு காணப்பட்டார்கள்.

கிணற்றுக்கு அந்தப் பக்கம் உள்ள அறையில் பெரியவர் பூஜை செய்து கொண்டிருப்பதாக கூறினார்கள்.

பெரியவர் எப்போது தரிசனம் தருவார்? அதற்கு சரியான பதில் யாருக்கும் தெரியாது!

தரிசனம் தந்து விடுவார் என்ற ஆவல் மட்டும் அனைவருக்கும் இருந்தது. நாங்களும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாகக் கலந்துகொண்டோம். எங்கும் “ஹர ஹர சங்கரா — ஜெய ஜெய சங்கரா” என்ற மெலிதான கோஷம்.

அப்போது சீர்காழியின் அருகிருந்த சிலர் அவரைப் பாடுமாறு கேட்கவும், திடுக்கிட்டார் அவர்.

“என்னங்க நீங்க! பெரியவா பூஜை பண்ணிண்டிருக்கார். பூஜை நடக்கிறதே! பாடினா இடைஞ்சலாகாதோ” என்று அன்புடன் கடிந்து கொண்டார். ஒரு பத்து நிமிடம் கழிந்தது. அப்போது கதவு திறப்பது போன்ற ஒரு சத்தம். அனைவரும் நிசப்தமாகி பெரியவாளைத் தரிசிக்க கை கட்டி வாய் பொத்தித் தயாரானார்கள். கதவைத் திறந்து வந்தவர் பெரியவர் அல்ல. அவருக்குப் பணிவிடைகளை உள்ளே செய்து கொண்டிருந்த அன்பர் ஒருவர் தான்.

அவர் மெல்ல வந்து கிணற்றின் இந்தப் பக்கம் அங்கேயும் இங்கேயும் கண்கள் அலைபாய நின்றார்.

“இங்கே சீர்காழி கோவிந்தராஜன் வந்திருக்காரா?” உடனே அதிர்ச்சிக்குள்ளானார் சீர்காழி அவர்கள்.

“இதோ இருக்கிறேன்” என்று பரபரப்புடன் கூறினார்.

“நீங்கதானா! உங்களைப் பெரியவா பாடச் சொன்னார்” என்று கூறி உள்ளே சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாரே பார்க்கலாம்!

மெய்சிலிர்த்து விட்டார் சீர்காழி! என்னே இது பெருங்கருணை! இது என்ன தெய்வீகத் தொடர்பு!

‘பாடலாமா’ என்று பத்து நிமிடங்களுக்கு முன் சந்தேகம்!

“பாடேன்” என்று பெரியவாளின் உத்தரவு! என்னே இது அற்புதம்.

உடனே “ஹிமாத்ரிசுதே பாஹிமாம்” என்ற பாடலை கம்பீரமாகப் பாடினார்.

தொடர்ந்து “ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஜெயேந்திர விஜயம்” என்ற தலைப்புக் கொண்ட இசைத்தட்டில் உள்ள பாடல்களைப் பாட ஆரம்பித்தார். மென்மையான காற்று அருகிருந்த மரங்களினின்று வீசி மகிழ வைத்தது.

புள்ளினங்களின் ஒலி அவரது இசைக்கு சுருதி கூட்டின. எப்படிப்பட்ட தெய்வீகமான அனுபவம்!

“காமாட்சித்தாய் மடியில் சீராட்சி புரிந்து வரும்
காமகோடி தரிசனம் காணக்காணப் புண்ணியம்”
என்ற பாடலைப் பாடி முடித்தார்.

தொடர்ந்து “கலவையில் ஒரு நாள் பேரொளி பிறந்தது” என்ற பாடலைப் பாடினார்.

அப்பாடலின் சரணத்தில் வரும்
“உருகவைக்கும் நெஞ்சை அன்புப் பார்வை—
நம்மை
ஒளிரவைக்கும் செம்மைக் காவிப் போர்வை
என்ற வரிகளைப் பாடிவிட்டு

“பெருக வைக்கும் கண்ணீர் பேச்செதற்கு”
என்று தொடங்கும்போது மீண்டும் கதவு திறந்தது. பணிவிடை செய்யும் அந்த அன்பர்தான் போலும் என அசுவாரஸ்யமாக இருந்த அனைவர் முகத்திலும் ஆனந்த அதிர்ச்சி.

ஆம்! செம்மைக்காவிப் போர்வையும், சிந்தும் அன்புப் பார்வையும் விளங்க நடமாடும் சிவப்பழமாய் பெரியவர் காட்சி அளித்தார். காளிக்கு சிரசு முதல்

பாதம் வரை எலுமிச்சைக் கனி மாலை சுற்றியிருப்பார்களே, அது போன்ற எலுமிச்சைக்கனி மாலையை சுற்றிக் கொண்டிருந்தார். “பெருக வைக்கும் கண்ணீர், பெருக வைக்கும் கண்ணீர்” என்ற சீர்காழி பாடலைப் பாட முடியாது தொண்டை அடைக்க கண்ணீர் விட ஆரம்பித்தார். அங்கு வந்த அத்தனை பேர் விழிகளிலும் உணர்ச்சி பிரவாகமாக கண்ணீர் பெருகியது. ஒரு பெண்மணி கதறவே ஆரம்பித்து விட்டார். கண்ணீர் வழியாக அங்கு வந்தவர்கள் வினை கரைய ஆரம்பித்தது. பெரியவாளும் லேசாக விழிகளைத் துடைத்துக் கொண்டார். தொடர்ந்து பாடுமாறு சீர்காழி அவர்களை நோக்கி சைகை செய்தார். மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தமது உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு சீர்காழி அவர்கள்

“பெருக வைக்கும் கண்ணீர் பேச்செதற்கு?—

அவரைப் பணியாமல் இருப்பவர்க்கு முச்செதற்கு?”

என்று பாடி முடித்தார். தொடர்ந்து அந்த இசைத் தட்டில் வந்துள்ள மற்ற இரு பாடல்களையும் (பாரதம் முழுவதும் பாதங்கள் பதிந்ததால் — உளுந்தூர்ப் பேட்டை சண்முகம்) (மெய்ஞான குருதேவன் வந்தான் — கலைமாமணி, எஸ்.டி. சுந்தரம்) பாடி முடித்தார். அதன்பின் “நாள் என் செய்யும்—” என்ற கந்தர் அலங்காரமும், திருப்புகழும் பாடி நிறைவு செய்தார்.

உடனே இசைத்தட்டுடன் உள்ள பழத்தட்டு பெரியவாள் இருந்த இடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டது. உடனே சீர்காழியைப் பார்த்துவிட்டு புன்னகையுடன் இசைத்தட்டை தடவிக் கொடுத்து ஆசீர்வதித்தார்.

சீர்காழி அவர்கள் கூடவந்திருந்த என்னையும், கவிஞர் உளுந்தூர்பேட்டை சண்முகத்தையும் எச்.எம்.வி. மேனேஜர் திரு. மங்கபதியினையும் பற்றி பெரியவாளிடம் கூறினார். அன்புப் பார்வையும் காவிப் போர்வையும் திகழ புன்னகை பூக்கும் அந்தத் தெய்வத்தைக் கண்டவுடன் எனது ஏக்கம் பறந்தது. எனது பாடல், சரியான பாடலே என்ற திருப்தியும் பிறந்தது. எல்லாரையும் ஆசீர்வதித்த பெரியவாள் மீண்டும் உள்ளே சென்று விட்டார். அதன்பிறகு ஒரு மணி நேரம் காத்திருந்தோம், மீண்டும் தரிசனம் செய்ய. ஆனால் தரிசனமாகவில்லை.

என்னே இது ஆச்சரியம். அன்று மாலை மயிலை கற்பகாம்பாள் கோயிலில் இந்த இசைத்தட்டு வெளியீட்டு விழாவுக்கு எம்.எம்.வி. ஏற்பாடு செய்திருந்தது. இங்கே காலையில் பெரியவாளே ரிலீஸ் செய்கிறார். எப்படிப்பட்ட பெரும்பாக்கியம்.

மாலையில் கற்பகத்தின் சன்னதியில் விழா நடைபெறுகிறது.

காலையிலே காமாட்சிச் செல்வர் முன்னாலே வெளியீடு நடைபெறுகிறது.

நிறைந்த மனதோடு வெளியே வந்தபோது எனது அன்புக்குரிய பெரியவர் ஒருவர் தென்பட்டார். அவரிடம் வந்த விவரத்தைக் கூறிவிட்டு ஒரு சந்தேகத்தையும் எழுப்பினேன்.

“நாங்கள் சாதாரணமான மானுடர்கள், சந்தோஷம் வந்தால் குதிப்போம். துக்கம் வந்தால்

துடிப்போம்... உணர்ச்சிகளுக்கு ஆட்பட்டவர்கள் நாங்கள். நாங்கள் பெரியவர்களைக் கண்டதும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அழுது விட்டோம். ஆனால் உணர்ச்சிகளைக் கடந்த பெரியவாளும் சிறிது கலங்கி லேசாக கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். பெரியவர் உணர்ச்சி வசப்படுவாரா?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர் தந்த பதில் என்னை ஆனந்தப் பரவசத்திற்கு உள்ளாக்கியது.

அந்தப் பெரியவர் கூறுகிறார்,

“நீங்க நம்ம பெரியவாளைப் பத்தி எழுதின பாட்டுன்னு நினைச்சேள். பெரியவாளைப் பார்த்ததும் அழுதுட்டேள்.

பெரியவா என்ன நெனச்சி இருப்பார் தெரியுமா? அவரோட குருநாதர் கலவையில் தானே சமாதி அடைந்தார். அதனால்தானே குரு பூஜைக்கு போய் வந்து கொண்டிருக்கிறார். தன்னோட குருநாதர் பாட்டாச்சேன்னு குருவை நினைச்சு கண்ணீர் விட்டிருப்பார்! கலவையில் நிறைந்த பேரொளிதானே அவரது குருநாதர்.”

எனக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. ஒரு கல்லில் இருகனிகள் என்பதும் இதுதானோ!

எச்.எம்.வி. மேனேஜர் அவர்கள், “சீர்காழி அவர்கள் இப்பாடல் இசைத்தட்டு மூலம் வரும் ராயல்டித் தொகையை காஞ்சி சங்கர மடத்திற்கு

அளிக்க முடிவு செய்துள்ளார்” என்று கூறிய செய்தியும்
தேனாக இனித்தது.

கலவையில் பிறந்த பேரொளியின் கருணை
மழையிலே நனைந்து அமைதியோடு அனைவரும்
எந்தக் குறையும் ஏக்கமும் இன்றி வீடு திரும்பினோம்.

அந்த இசைத்தட்டில் அமைந்துள்ள பிற பாடல்கள்

காமாட்சித் தாய் மடியில்
கவிஞர் நெல்லை அருள்மணி

தொகையறா

சந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி திருப்பாதம்
சந்ததம் பணிந்தார்க்கு சர்வமும் க்ஷேமமே
இந்திராதி தேவர் வந்து எழிற்கவரி வீசிநிற்க
நந்தியம் பெருமானும் நல்லாசி தந்தருள
வந்திடும் கைலாசம் வரன்தரும் அரன்விலாசமே

பாடல்

காமாட்சித் தாய்மடியில் சீராட்சி புரிந்துவரும்
காமகோடி தரிசனம் காணக்காண புண்ணியம்
(காமாட்சி)

தவக்கோலம் தனக்காக தர்மங்கள் நமக்காக
அவதார திருச்செல்வர் அபிராமி அருட்செல்வர்
(காமாட்சி)

பாரிஜாத நறுமணம் பரவும்கீர் பாதமே
சதுர்வேத கீதமே சங்கரனைப் பாடுமே
ஹரஹர சங்கர ஜெயஜெய சங்கர
(காமாட்சி)

கோபுரத் திருவுள்ளம் கொடிமரக் கனிவுள்ளம்
திருக்காஞ்சி முனிஉள்ளம் தீபத்தின் ஒளிவெள்ளம்
மவுன நிலையாலே புவனம் முழுதாளும்
சிவனார் திருக்கோலம் சங்கரி புகழ்க்கோலம்
வணங்கிடும் கரம்உண்டு வாழ்த்திடும் மனம்உண்டு
மணம்தரும் பணிவுண்டு மாரிபோல் அருளுண்டு
(காமாட்சி)

பாரதம் முழுவதும்

கலைமாமணி, உளுந்தூர்பேட்டை எஸ். சண்முகம்

பாரதம் முழுவதும் பாதங்கள் பதிந்ததால்

சீர் திருந்தியதே நாடு—ஐயன்

தாமரைத் தாள்கள் எழுந்தருளியதால்

பேறுகள் பெற்றதே வீடு—சுவாமி

வாழ்க பல்லாண்டெனப் பாடு—

(பாரதம்)

காமகோடி பீடம் காஞ்சி சமஸ்தானம்

ஆதி சங்கரர் அருட்பிரவாகம்—ஸ்ரீ

காமாட்சி அன்னையின் கடைக்கண் மழைமேகம்

கருணை வடிவெடுத்த அவதாரம்

(பாரதம்)

பேசிடும் அருள்விழிகள் வீசிடும் ஒளி அலைகள்

பிணிகள் எல்லாம் போக்கும்

மாசற்ற புன்னகையும் மழலை மொழியமுதும்

மனக் கவலையை மாற்றும்

நாராயணா எனவே ஓர்முறை வாய்மலர்ந்தால்

நல்ல தெல்லாம் சேரும்

அவர் பாதாரவிந்தங்கள் பணிந்து வணங்குவதால்

பரம பதம் கூடும்

(பாரதம்)

ஐய ஐய சங்கர சந்திர சேகர

சிவ சிவ சங்கர ஐயேந்திரசங்கர—சுவாமி

வாழ்க பல்லாண்டெனப் பாடு—சுவாமி

வாழ்க பல்லாண்டெனப் பாடு

மெய்ஞான குருதேவன் வந்தான் கலைமாமணி எஸ்.டி.சுந்தரம்

தொகையறா

தெய்வத் தவம் செய்யும் சுவாமி
திருவடிகள் படுவதால் செழிக்குமாம் பூமி
பொய்மாய வாழ்க்கை இருள் காமம்—அதை
புத்தியால் வென்றாலே பொங்குமாம் க்ஷேமம்

பாடல்

மெய்ஞான குருதேவன் வந்தான்—எம்
மனமெலாம் கனியாக மாதேவன் வந்தான்
வந்தனம் பலகோடி தந்தோம்—எம்மை
வாழ்விக்க வந்தகுரு நாதரைப் பணிந்தோம்

(மெய்ஞான)

சிந்தைக்கு இனியதாம் நாதம்—
சீர்பாத விஜயம் எம் வாழ்வுக்கு வேதம்
எந்தையே தாயே உன்பாதம்—
என்னாளும் சரணமாம் எனப்பாடும் கீதம்

(மெய்ஞான)

மாதாபிதா குரு தெய்வம்—மற்றும்
மாமறை கூறிடும் மகிமை அனந்தம்
நாதானு சந்தானம் செய்வோம்
நாளெலாம் குருதேவன் நாமஜெபம் செய்வோம்

(மெய்ஞான)

பெரியவர்கள் கேட்ட குடமிளகாய்

காஞ்சிப் பெரியவாளைத் தரிசிக்க தேனம்பாக்கம் சென்றேன். நான் போகும்போது மணி பனிரெண்டுக்கு மேலாகிவிட்டது. நான் பலமுறை சென்றபோதும் மௌன நிலையில்தான் தரிசிக்க முடிந்தது. இன்று அதுகூட முடிகிறதோ இல்லையோ என்ற ஏக்கத்துடன் சென்ற எனக்கு பேரதிர்ச்சி — இன்ப அதிர்ச்சி! கிணற்றுக்கு அந்தப் பக்கம் சாவகாசமாக காலை நீட்டிக் கொண்டும் மந்தகாசப் புன்னகையும் தவழ இந்தப்புறம் நின்று கொண்டிருந்த பக்தர்களுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார். பத்துமணி முதல் அப்படிப் பரவசமாக அருள் மழை பொழிந்து கொண்டிருக்கின்றார் என்றனர் அருகே இருந்தவர்கள்.

உத்திரப் பிரதேசத்து அன்பர் ஒருவர் பதினெட்டு புத்தகங்களை இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதினவராம். பெரியவாளிடம் அவரது புத்தகங்களை மொழி பெயர்க்க அனுமதி கேட்டுக் கொண்டார். அடேயப்பா! ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாள் சுமார் ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் இந்தியிலும்,

ஆங்கிலத்திலும், மலையாளத்திலும் அமுத மொழிகளை வாரி வழங்கினார். என்னென்ன தத்துவங்கள்! எப்படிப் பட்ட விளக்கங்கள் 'ந' என்ற எழுத்தும், 'ன' என்ற எழுத்தும் எப்படி உச்சரிக்கப்பட வேண்டும் என்று நாக்கை மடித்து அவர் கூறியதை எழுத்தில் வடிக்க இயலாது.

“தெலுங்கில் வருகின்ற உச்சரிப்பு தமிழில் வராது. என்னது தெரியுமா?” என்று கேட்டார். யார் கூறுவது? எதைக் கூறுவது? அவரே புன்னகையுடன் விளக்கம் தந்தார். “இடையினர்’ தெலுங்கில் சேரும். தமிழில் சேராது. “சூர்ரம்” என்பார்கள் குதிரையைத் தெலுங்கில். தமிழில் சூர்ரம் என்றோ மர்ரம் என்றோ வருமா! வராது! வல்லின ‘ற’ தான் சேரும். குற்றம் என்றும், சுற்றம் என்றும் வருகிறதல்லவா!” என்றார். மிகவும் சுவையாக இருந்தது.

ஒலைச்சுவடியைப் பற்றி பேச்சு வந்தது. “ஏட்டுச் சுவடி என்று கூறுகிறார்களே. அந்த ஏடு என்பதன் தாத்தர்யம் என்ன?” என்று கேட்டார். என்னென்னவோ கூறினார்கள். அவருக்கு திருப்தி யில்லை. அவரே கூற ஆரம்பித்தார். “வாழை ஏடு தெரியுமா? வாழை இலையின் ஒரு பகுதியினை ‘வாழை ஏடு’ என்பார்கள். சுவடி எழுதப் பயன்படும் பனை ஒலையின் ஒரு பகுதியும் “பனை ஏடு” ஆகிறதல்லவா! பனை ஏட்டுச் சுவடியே, ஏட்டுச் சுவடி ஆயிற்று என்றார்; விளக்கம் கிடைத்த ஆனந்தத்தை விவரிக்க இயலாது. அப்போது மணி இரண்டாகி விட்டது.

ஒரு அன்பர் சிவராத்திரிக்கு நன்கொடை வசூல் செய்து மறுநாள் அன்னதானம் செய்ததாகப் பெரியவரிடம் கூறி ஆசி வழங்கும்படி கூறினார்.

பளிச்சென்று பெரியவாள் “ஐயோ! தப்பு ஆயிற்றே!” என்றார். எல்லோரும் திகைத்தோம். “சிவராத்திரி மறுநாள் அமாவாசை ஆயிற்றே. எல்லாரும் ஒருபொழுது இருந்து பிதுர்களுக்காக விரதம் இருக்க வேண்டிய நேரத்தில் அன்னதானமா?” என்றார். சிவராத்திரிக்கு மறுநாள் அமாவாசை என்று விரதமிருக்க வேண்டியதையும் எடுத்துரைத்தார். இவ்வளவு நேரம் இன்பத்தில் திளைத்திருந்ததை மீறி என் சிற்றறிவு ஒரு எண்ணத்தை நினைத்தது! வரக் கூடாதுதான், வந்துவிட்டது.

“நம் வீட்டு மனிதர்போல் சர்வ சாதாரணமாகப் பேசுகிறாரே! சில பெரியவர்களைப் போல் விசேஷமாக ஏதாவது செய்யக்கூடாதா?” என்று நினைத்து விட்டேன்.

திடீரென்று-அவர் தன் அருகே இருந்தவரிடம் “குடமிளகாய் ஒன்று கொண்டு வாயேன்” என்றாரே பார்க்கலாம். எங்கே போவது குடமிளகாய்க்கு என்று ஒரு கணம் அவர் விழித்தார். “தேடினால் கிடைக்கும்” என்பது போல் புன்னகைத்தார். என்ன ஆச்சரியம்! வந்திருந்த அன்பர்களில் ஒருவர் தமது தட்டில் கீரைக் கொத்து ஒன்று, குடமிளகாய் ஒன்று, வாழைப்பழம், கற்கண்டு, முந்திரி வைத்திருந்தாரே பார்க்கலாம். என்னை யாரோ பளிச்சென்று கன்னத்தில் அறைவது போல் இருந்தது. எங்கேயோ இருக்கிற குடமிளகாய் பற்றி அவர் எப்படி அறிந்தார்? “அபசாரம்” என்று நினைத்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டேன். என் கண்களில் நீர் வழிந்தது. அடுத்து அங்கிருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் ‘குடமிளகாயை’ அவர் எப்படிச்

கண்டார் என்ற சிந்தனையே குழப்பிக்
கொண்டிருந்தது.

“ஆக இது போன்ற அற்புதங்கள் ஏதாவது
செய்தால் அது ஆண்டவனை மறக்கடித்து அந்த
அற்புத நிகழ்ச்சி பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கத்
தான் தோன்றும்” என்று சொல்லாமல்
சொல்லுகிறாரோ காஞ்சி முனிவர்?

புத்தகம் படித்த வித்தகர்

“திரிபுர சுந்தரி திருவிளையாடல்” என்ற நூலை எழுதிட அன்னை எனக்கு ஒரு வாய்ப்புத் தந்தாள். அதனை வானதி பதிப்பகத்தார் அழகாக அச்சிட்டனர். அந்தப் புத்தகம் நெமிலியில் அருள் கொடுக்கும் அன்னை பாலதிரிபுரசுந்தரியின் சன்னதியில் பத்மஸ்ரீ இசைமணி சீர்காழி எஸ். கோவிந்தராஜன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. அதனைப் பெரியவாள் திருக்கரங்களில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற பேராவல் எனக்கு.

அதன்படி ஒருநாள் அன்னையை வணங்கி விட்டு கருணை பொழியும் காஞ்சி முனிவரைத் தரிசிக்க காஞ்சிபுரம் சென்றேன்.

சாந்தியளிக்கும் சங்கர மடம் எழில் பூத்து விளங்கியது. ஆதவன் மெல்ல எழுந்து தனது பொன்னிறக் கதிர்களால் சங்கர மடத்தை பொன்னிற மண்டபமாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

புன்முறுவல் பூத்த முகத்தோடு காஞ்சித் தெய்வம் அனைவருடனும் கனிவாக சம்பாஷித்துக்

கொண்டிருந்தது. கூட்டம் அதிகமாக இருந்ததால் அருகே செல்ல இயலவில்லை. எனவே தூரத்தில் இருந்தவாறே அந்த இருள் நீக்கும் ஞானச் சூரியனை தரிசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அனைவரும் ஒரு தட்டில் மலர், கனிகள், துளசி மற்றும் பூஜாதிரவியங்களை வைத்து பெரியவாள் பாத கமலங்களில் சமர்ப்பித்து வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். குருவையும், குழந்தையையும், தெய்வத்தையும் காணச் செல்லும்போது வெறுங் கையுடன் செல்லக்கூடாது என்பது மரபு. ஆனால் நானோ வெறுங்கையுடன் “திரிபுரசுந்தரி திரு விளையாடல்” புத்தகம் மட்டும் ஏந்தி நிற்கிறேன். ஒருவருக்கொருவர் நேரே சந்தித்து “சார், என்னோட புத்தகம் ரிலீஸாயிருக்கு. பாருங்க சார்” என்று சொல்லவோமே அந்தப் பாங்கினில் அல்லவோ நான் நின்று கொண்டுள்ளேன். எனக்கே வெட்கமாக இருந்தது.

அதுமட்டுமல்ல. “எங்கேஜ்மெண்ட்” பட்டியல் போட்டுக் கொண்டல்லவா சென்றிருக்கிறேன். 7½ முதல் 8½ வரை தரிசனம். 8½ முதல் 9-00 வரை சிற்றுண்டி. 9-00 முதல் 10-00 வரை காஞ்சியில் உள்ள எனது நண்பர் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். 10-00 முதல் 12-00 வரை சென்னைக்குப் பயணம். அங்கு 1-00 மணிக்கு நண்பர் ஒருவரை சந்திக்க வேண்டும். அங்கிருந்து 2 மணிக்குக் கிளம்பி 5-00 மணிக்கு நெய்மலி வரவேண்டும். இதுதான் எனது எங்கேஜ்மெண்ட் விவரம். “நாம் வந்திருக்கிற இடம் என்ன இடம், எதிரேயுள்ள தெய்வம் என்ன ஆசி வழங்குகிறது”

இதையெல்லாம் பாழும் மனது யோசிக்கிறதா என்ன! மனதைத்தான் கம்ப்யூட்டர் ஆக்கி விட்டோமே! அதுவோ 'மணி எட்டாகி விட்டது' என்று குத்திக் கொண்டிருந்தது.

எனக்கோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை, புத்தகத்தை பெரியவாள் ஒரு தடவை தொட்டு விட்டால் கூடப் போதும், அது எனது ஜென்ம சாபல்யமாக ஆகிவிடும். எப்படி நெருங்குவது? எப்படிக் கொடுப்பது?

வந்தவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தமது அருளாசியை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். கூட்டம் கூடியதே தவிர குறையவில்லை. எனக்கோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை. உடனே பெரியவாளை தரிசித்து விட்டு புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு ஓடிவிட வேண்டும். எனது புத்தி அது போல! என்ன செய்வது!

ஓட்டலுக்குச் சென்றால் சர்வர் முதலில் நம்மைக் கவனித்து அனுப்பிவிட வேண்டும்.

தியேட்டருக்குப் போனால் நாம் போன. வுடனேயே படத்தைத் தொடங்கி விட வேண்டும்.

பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போனால் உடனே நாம் செல்லவேண்டிய பஸ் வந்துவிட வேண்டும்.

கோவிலுக்குப் போனால் அர்ச்சகர் உடனே நமக்கு அர்ச்சனை செய்து அனுப்பிவிட வேண்டும்.

பொறுமை என்பது கடல் என்பார்கள். அந்தக் கடலின் ஒரு துளிகூட என்னிடம் இல்லையே!

அப்போது வயதான பெரியவர் ஒருவர் அங்கே வந்தார். அவர் ஒரு தட்டில் புஷ்பங்கள், கனிகள் வைத்திருந்தார். அவரிடம் நயமாக நான் வந்த

விவரம் கூறி, “அந்தத் தட்டில் இந்தப் புத்தகத்தை வைத்து விடுகிறேன். பெரியவாள் தொட்டுவிட்டால் போதும்” என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

அம்பாளின் புத்தகமாக அது இருந்தபடியால் அவரும் மறுப்பேதும் கூறாமல் அதனை தமது தட்டில் வைத்துக்கொண்டார்.

சிறிது நேரத்தில் அவருக்கு தரிசனம் ஆயிற்று. திருமண சம்பந்தமாக பெரியவாளிடம் தமது ஏக்கத்தைக் கூறி தமது மகளுக்கோ அன்றி மகனுக்கோ திருமணப் பிராப்தம் செய்யுமாறு வேண்டினார். பெரியவரும் மென்மையான குரலில் தமது ஆசியை வழங்கினார்.

நான் மணியைப் பார்த்தேன். ஒன்பது ஆகி விட்டது. “சரி, பெரியவாள் சன்னதியில் புத்தகம் வைத்தாயிற்று கிளம்ப வேண்டியதுதான்!”

இது மனதின் ஒரு பாதியின் அறிவுரை.

மறு பாதியோ “வந்ததுதான் வந்து விட்டோம். பெரியவர் அந்தப் புத்தகத்தைத் தொட்டு விடுகிறாரா என்பதைப் பார்த்து விட்டால் எவ்வளவு பெரிய நிம்மதி” என்று புத்திமதி கூறியது.

“பாதி மனதில் தெய்வம் இருந்து பார்த்துக் கொண்டதடா

மீதி மனதில் மிருகம் இருந்து ஆட்டி வைத்ததடா”

என்ற கவியரசர் கண்ணதாசனின் வரிகள்தான் எத்தனை அனுபவபூர்வமானவை.

“இருந்து பொறுமையாக தரிசனம் செய்யலாம் என்பது” ஒரு நினைவு.

“சரி சரி! பெரியவாள் தரிசனம் ஆயிற்று! கிளம்பலாம் என்பது” மறு நினைவு.

“புத்தகத்தை தொட்டுவிட்டால் கூடப் போதும். சென்று விடலாம்” என்று ஒரு காம்ப்ரமைஸ்.

அப்போதுதான் தட்டில் உள்ள புத்தகத்தை மலரை எடுப்பது போன்று மென்மையாகப் பெரியவர் எடுத்தார்.

அவ்வளவுதான், “அப்பா! எவ்வளவு பெரிய ஆசி! என்னையே பரமாச்சார்யாள் தொட்டு விட்டது போன்ற இன்ப உணர்வு” என்னால் மகிழ்ச்சியைத் தாள இயலவில்லை.

அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து வழவழப்பாக உள்ள அட்டைகளை தடவிக் கொடுத்தாரே பார்க்கலாம். பிறகு மெல்லப் பிரித்தும் விட்டார். எனக்கோ ஆனந்தம் எல்லையைத் தாண்டியது. மிக அருகில் சென்று அந்த தெய்வீகக் காட்சியை அணு அணுவாக ரசித்தேன். எங்கேஜ்மெண்ட் மனது எங்கேயோ போய்விட்டது.

மூக்குக் கண்ணாடியை சரிசெய்துகொண்டு அன்னையின் வரலாறு தொடங்கும் முதலிரண்டு பக்கங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். எங்கும் நிசப்தம்.

“நெமிலியில் வாழ்ந்த சிவம் பெருக்கும் சீலர் ஸ்ரீ டி.கே. சுப்ரமணிய ஐயர் கனவில் அன்னை தோன்றியமையும், ஆற்றிலே இருந்து அன்னையை எடுத்து வந்து வீட்டில் ஆராதனை செய்தமையும், வீட்டையே கோயில் போல அமைத்து பூஜைகளைத் தொடர்ந்து நடத்தியமையும்” அடங்கிய அந்த இரண்டு பக்கங்களை மிகவும் உன்னிப்பாகப் படித்தார்.

அன்னை கனவில் தோன்றும் அற்புதக் காட்சியினைப் படமாக வரையப்பட்டிருந்ததை ஆர்வத்தோடு பார்த்தார். பின்பு புத்தகத்தை மூடிவைத்து விட்டு அதனை மென்மையாக மீண்டும் ஒருதடவை தடவிக் கொடுத்தார். அழகான பொம்மையை ஒரு சின்னப் பாப்பா எத்தனை ஆர்வத்துடன் மெல்ல மெல்ல தடவுமோ அதே போன்று அந்தத் தெய்வக் குழந்தையும் செய்தது.

மெல்ல மேல் நோக்கியவாறு “இந்தப் புத்தகத்தை யார் வெச்சது?” என்று கேட்டாரே பார்க்கலாம்.

“ஆஹா! புத்தகத்தைத் தொட்டுவிட்டாலே போதும்” என்ற எனக்கு “போனஸ் அளிப்பதைப் போன்று பேசவும் செய்கிறாரே” என்ற பேரானந்தத் துடன் மிகமிக பயத்துடன் “நான்தான் வச்சது” என்று கூறினேன்.

“நீதான் நெமிலி எழில்மணியா!”

எனக்கோ கண்கள் குளமாகி விட்டன.

“ஆமாம்” என்றேன்.

பெரியவர் என்னைக் கூர்ந்து நோக்கவும் எனக்கோ மின்சார அதிர்ச்சி போல ஆகிவிட்டது.

“நீதான் எழுதினியா?” இது பரமாச்சார்யாள் கேள்வி. மெல்லத் தலையசைத்தேன்.

“இதை யார் ரிலீஸ்” பண்ணா?

நான் பதட்டத்துடன் “வானதி பதிப்பகத்தார் ரிலீஸ் பண்ணியிருக்கா” என்றேன்.

பெரியவர் சிரித்தார்.

“புஸ்தகத்தை யார்ரா ரிலீஸ் பண்ணா?”

உடனே நான் அவசரம் அவசரமாக “சீர்காழி சார்தான் இதை அம்பாளோட நவராத்திரி விழாவிலே ரிலீஸ் பண்ணார்” என்றேன்.

மீண்டும் ஒருமுறை புத்தகத்தின் தலைப்பைப் படித்தார். “திரிபுர சுந்தரி திருவிளையாடல்” என மெல்ல உச்சரித்தார். பின்பு கையால் கேள்வி கேட்பது போன்று “ஆமா! என்ன திருவிளையாடல் பண்ணியிருக்கா! சொல்லேன்” என்று கூறவும் எனது தைரியம் என்னை விட்டு அகன்றது.

பரமாச்சார்யாள் பேசுகிறார். எத்தனையோ லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு அருள் மழை பொழியும் அந்தத் தெய்வம் ஏதுமே தெரியாத இந்தப் பேதையை-சின்னஞ் சிறுவனை-ஆசீர்வதித்து பேசச் சொல்லுகிறாரே! இது என்ன விளையாட்டு! இதுவும் திரிபுர சுந்தரியின் திருவிளையாடல்தானோ?

இமயமலையின் முன்னே சின்னஞ்சிறிய கூழாங் கல் என்ன பேசும்!

ஆயிரங்கோடி சூரிய வெளிச்சத்துக்கு முன்னே ஸீரோ வால்ட் பல்ப் எப்படி ஒளி வீசும்?

“வந்துசார் ... வந்து ... வர்ரவாளுக்கெல்லாம் ரொம்ப கேஷமம் உண்டாறது. நெறையப் பேர் கல்யாணப் பிராப்தம் பண்ணி வைக்கறா! பலபேர் டிரான்ஸ்பர் பிரமோஷன்னு கேட்டதையெல்லாம்

அம்மா பண்ணி வைக்கறா ...” இன்னமும் ஏதோ சொல்லி முடிப்பதற்குள் வியர்த்துக் கொட்டியது.

தெய்வத்தை வேண்டுகிறோம்-பாடுகிறோம். வர வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்கிறோம். அந்தத் தெய்வம் திடீரென்று எதிரில் காட்சி கொடுத்தால் எப்படி இருக்கும்!

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டால் எப்படி இருக்கும்? என்ன கேட்கத் தோன்றும்? திக்பிரமை பிடித்தது போல அல்லவா ஆகிவிடும். அந்த நிலையில்தான் நானிருந்தேன்.

தரிசனம் செய்துவிட்டு மட்டும் சென்று விடலாம் என்று நினைத்தது என்ன,

புத்தகத்தை மட்டும் தொட்டுவிட்டால் போதும் என்று நினைத்தது என்ன,

அதற்கும் மேலாக தெய்வமே என்னைப் “பேசு” என்று கூறிய பேரருள் என்ன!

ஓ! எந்த வார்த்தைகளைக் கொண்டு எப்படிச் சொல்லி என் மனநிலையை விவரிக்க இயலும்?

காமாட்சிச் செல்வரின் கண்களிலிருந்து வீசும் அந்தக் காந்தக் கதிர்களைச் சந்திக்க இயலாமல் எனது உடலும் உள்ளமும் பதறிக் கொண்டிருக்கும் விதத்தை வர்ணிக்க வார்த்தைகள் ஏது?

நான் குழறுவதைப் பார்த்து அந்தப் பெருந் தெய்வம் புன்னகைத்தவாறே “உன் தாய் பாஷை என்ன?” என்று கேட்கவும், பிரமித்தேன்.

“தெலுங்கு” என்று கூறவும் திருவாய் மலர்ந்து சிரித்தது அந்தத் தெய்வம்.

“உன் வீட்டுக்கு பக்கத்திலே ஒரு ஆறு போறதா?” என்று கேட்டாரே பார்க்கலாம். அசந்து போனேன் நான். என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு ஆறு ஓடுகிறது! “ஆமாம்” என்றேன்.

“நாப்பது வருஷத்துக்கு முன்னே உன்னோட வீட்டுக்கு நான் வந்திருக்கேனே” என்று சொல்லவும் அப்படியே கதறி விடலாம்போல இருந்தது எனக்கு.

ஆம்! அப்போது எனக்கு வயது ஆறு அல்லது ஏழு வயது இருக்கும். 1945ம் ஆண்டு என்று நினைவு. என்னுடைய தந்தையார் நெமிலி ஹெட் மாஸ்டர் டி.கே. ஜானகிராமய்யர் அவர்கள் பெரியவாளுக்குப் பாதபூஜை செய்தது இன்னமும் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது.

பல்லக்கு, யானை, குதிரைகள் மற்றும் காஞ்சி சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பலரும் குழுமி யிருந்தது மறக்க இயலுமோ?

என் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு எனது ஜாதகத்தையே கூறும் அந்தத் தெய்வத்திற்கு முன்னால் நிற்கக் கூட இயலுமோ?

நான் மிகமிகப் பணிவுடன் “நினைவிருக்கு” என்கிறேன்.

அது மட்டுமா?

அடுத்துக் கேட்டாரே ஒரு கேள்வி!

“இங்கேயிருக்கிற பாடசாலை வெங்கட்ராமன் உங்களுக்குச் சம்பந்தியல்லவா?”

ஓ! என்ன இது! நடப்பது கனவா நினைவா? என் மனைவியின் அண்ணா கோதண்டராமனுக்கு பாடசாலை வெங்கட்ராமய்யரின் புதல்வி சந்திராவைத்தான் மணமுடித்தார். காஞ்சியில் நடந்த

அந்தத் திருமணத்திற்கு கல்கி அதிபர் சதாசிவம் அவர்களும் இசையரசி திருமதி எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி அவர்களும் வந்திருந்தனர்.

“கோதண்டராமா — ரகுராமா” என்று ராமநாமமே வரக் கூடிய ஒரு பாடலைப் பாடி திருமதி எம்.எஸ். அவர்கள் திருமணத்துக்கு வந்திருந்த அத்தனை பேர்களுக்கும் இசை விருந்து அளித்தார்கள். எத்தனை வருடங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சி அது. பெரியவாளின் அருளாசியோடு நடந்த திருமண மல்லவா அது.

“ஆமாம், ஆமாம்! சம்பந்திதான்” என்று பரபரப்புடன் கூறுகிறேன்.

பெரியவர் மீண்டும் புன்னகை பூக்கிறார்.

மீண்டும் ஒரு தடவை அந்தப் புத்தகத்தை தடவிக் கொடுத்தார். இருகரங்களாலும் ஆசியை அள்ளி வழங்கினார்.

ஆஹா! பிறவிப்பயனையே நான் பெற்றேன். நவமணிகள் நிறைந்து வானுயர விளங்கும் நவரத்தினச் சிகரம், ஒரு சின்னஞ் சிறு கூழாங்கல்லை எடுத்து அதன் பளபளப்பை வியந்தால் அந்தக் கூழாங்கல்லுக்கு எப்படி இருக்கும்? அந்தக் கூழாங்கல் நிலையில்தான் நான் இருந்தேன்.

இப்படியொரு அற்புதம் விளைத்த அந்தப் பெரியவரை நோக்கி நெடுஞ்சான் கிடையாக வீழ்ந்து நிம்மதியாக வணங்கினேன். அவரைத் தொடக்கூடாது என்பார்கள். நான் மானசீகமாக அவரது கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே சேர்த்துக் கொண்டேனே, இதை யார் தடுக்க முடியும்?

செண்பகப் பாண்டியன் சமஸ்தானத்தில் விரிசடைச்சிவனின் திருவிளையாடலால் வறுமைப் புலவன் தர்மிக்கு பொற்கிழி கிடைத்தது அன்று.

காஞ்சிப் பெரியவாள் சமஸ்தானத்தில் திரிபுர சுந்தரி திருவிளையாடலால் இந்த ஏழைக் கவிஞனுக்கு கிடைத்து விட்டது பரமாச்சார்யாளின் அருட் கடாட்சம் என்கிற பொற்கிழி.

இதனை என்றும் எனது இதயம் மறக்காது.

பெரியவாள் போர்த்திய துப்பட்டா

கருணை பொழியும் காமாட்சி வாழும் காஞ்சி
காமகோடி பீடம் விளங்கும் எழிலான காஞ்சி.
கேஷமத்தை அளிக்கவல்ல ஏகம்பனின் காஞ்சி.
சம்பத்தை அளிக்கின்ற வர்தனின் காஞ்சி.

அந்தக் காஞ்சிபுரத்தில் இரவுப் பூக்களை
மெல்ல உதிர்த்துவிட்டு சூரியன் தனது விடியல்
வெளிச்சத்தோடு பிரவேசித்தான்.

வழக்கம்போல காமாட்சித் தாய் மடியில்
சீராட்சி புரிந்து வரும் காமகோடிப் பெரியவாளின்
கண்கொள்ளா தரிசனம் காண திரளான கூட்டம்
ஏக்கத்தைத் தேக்கியுள்ள ஏழை மக்களின் கவலை
முகங்கள் காஞ்சிப்பெரியவாளின் கருணை முகத்தைக்
கண்டவுடன் ஏக்கத்தை மறந்தன. கவலைகள் பறந்தன.
பரமாச்சார்யாள் வழங்கும் ஆசியிலே மெய்மறந்து
நீங்காத சுகம் பெற்றன. அருள் மழை பொழிந்து

கொண்டிருக்கும் அந்த ஆண்டவன் அருகினிலே நான்கைந்து முக்குக் கண்ணாடிகள்.

அன்று மின்னொளி இல்லாமையால் அன்பர் ஒருவர் “டார்ச்” விளக்கொளியைக் காட்டத் தம்மிடம் கூமர்ப்பிக்கப்பட்ட கடிதங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பரமாச்சார்யாள்.

அதில் ஒன்றில் நான்கைந்து பக்கங்கள் அடங்கிய சமஸ்கிருத ஸ்லோகங்கள். யாரோ ஒரு அன்பர் தமது இல்லத்தில் நடைபெறும் திருமணத் திற்கான பத்திரிகையை உடன் வைத்து அதனுடன் காணிக்கையாக அந்த ஸ்லோகங்களை எழுதியனுப்பி இருந்தார்.

மெல்லப் படித்துக் கொண்டிருந்த கருணை மேகம் தம் முகத்தை மேல் நோக்கியவாறு பார்த்து விழிகளாலே ஒரு வினாவை எழுப்பியது.

ஆம்! “இந்த ஸ்லோகங்களை படிக்கறவா இங்கே யாராவது இருக்காளா?” என்ற வினாதான் அது.

அனைவரும் அமைதியாக இருந்தனர். பெரியவர் விடவில்லை.

தமது திருவாய் மலர்ந்து வாய் மொழியாகவே “இங்கே ஸம்ஸ்கிருதம் தெரிஞ்சவா யாராவது இருக்காளா? இந்த ஸ்லோகத்தை படிக்கணும்” என்று கேட்டார்.

அப்போது அங்கே ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்த ஓர் ஏழைப் பிராம்மணர் பெரியவாள் அருகே வந்து “நான் படிக்கலாமா?” என பணிவுடன் கேட்டுக் கொண்டார்.

உடனே காஞ்சி மாமுனிவர் அந்தக் கடிதங்களை கொடுக்கச் சொல்லி உத்தரவிட்டார்கள்.

மெல்ல அவற்றை எடுத்து பிரித்து வைத்துக் கொண்டு கம்பீரமாக படிக்கலானார் அந்தப் பிராம்மணர்.

அந்த ஸ்லோகங்களைக் கேட்கக் கேட்க பெரியவாள் முகத்திலே பூரிப்பு மலர்ந்தது. கேட்கக் கேட்க பிரம்மானந்தமாக அதனைப் பெரியவாள் அனுபவித்தார்.

அந்த ஸ்லோகங்களை எழுதிய அன்பருக்கு புடவை வேஷ்டிகளை அனுப்ப உத்தரவிட்டார். திருமணத்துக்கென்று நான்கு வேதங்களும் அறிந்த வேத விற்பன்னர்களை அனுப்பி வைக்கவும் ஆணைகள் பிறப்பித்தார்.

அந்த ஸ்லோகங்களைப் படித்து முடிக்கவும் மாண்புமிகு மத்திய அமைச்சர் திரு. சிதம்பரம் அவர்களின் P.A. அவர்கள் வரவும் சரியாக இருந்தது. ஸ்லோகங்களைப் படித்த அந்த அன்பர் மெல்ல நகர்ந்து ஓரமாக வந்துவிட்டார்.

உடனே அமைச்சரின் P.A. அவர்கள் பெரியவாளுக்கு நமஸ்காரம் செய்தார்.

பெரியவா புன்சிரிப்புடன் ஆசி செய்துவிட்டு, “சிதம்பரம் எந்த டிபார்ட்மெண்ட் பாக்கறார்?” என்று கேட்டார்.

P.A. அவர்கள் பதில் கூறுவதற்குள், “முன்னாலே வெங்கடசுப்பையா பாத்துண்டிருந்தாரே அந்த டிபார்ட்மெண்ட்தானே” என்றாரே பார்க்கலாம். சுமார் அரைமணிநேரம் மிகவும் அன்புடன் சம்பாஷித்த பெரியவாள் துப்பட்டா ஒன்றைக்

கொண்டு வருமாறு உத்தரவிட்டார். அடுத்த நிமிடம் அழகான சால்வை வந்து சேர்ந்தது.

“பெரியவா கூட மினிஸ்டர் பி.ஏ. வந்தவுடன் துப்பட்டா கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டாரே” என்று ஒரு கணம் நினைத்தேன்.

மறுகணம் பளீரென்று எனக்கு ஒரு சாட்டையடி வீழ்ந்தது.

ஆம்! அந்த துப்பட்டாவை எடுத்துக் கொண்டே “எங்கே அந்த ஸ்லோகம் படிச்சவர்” என்று ஸ்வாமிகள் கேட்டாரே பார்க்கலாம்!

தூரத்திலிருந்த அன்பர் பெரியவாள் அருகே ஓடி வந்தார்.

“இந்த துப்பட்டாவை அவருக்கு போர்த்து” என்று எடுத்துத் தந்ததும் அந்த அன்பர் துடித்துப் போய்விட்டார்.

“பெரியவா தரிசனத்துக்குத்தான் நான் வந்தேன். இப்படி பெரியவா பண்ணுவான்னு நான் நினைக்கல்லே! எனக்குப் போய்...” என்று அந்த அன்பர் பேச முடியாமல் திணறினார்.

“உனக்கா போர்த்தறேன். உன்னோட வித்வத்துக்குதானே போர்த்தறேன். தைரியமா நான் படிக்கறேன்னு சொல்லி படிச்ச காண்பிச்சயே! அதுக்குதான் இந்த மரியாதை” என்றார் பெரியவர்.

ஒரு கணத்தில் பெரியவாளைப் பற்றி தப்பாக நினைத்த நான் மனம் வருந்தி கன்னங்களில் போட்டுக் கொண்டேன். எல்லோரையும்போல அவரையும் நினைக்க இந்த குட்டிச் சுவரான மனதுக்கு எப்படித்தான் முடிந்ததோ?” “மன்னிக்கணும் மன்னிக்கணும்” என்று பரமாச்சார்யாளின்

பாதங்களில் மானசீகமாக வீழ்ந்து அரற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

அரை மணி நேரத்துக்கும் மேலாக வேறு திசையில் பேச்சு திரும்பி விட்ட போதிலும் அந்த ஸ்லோகம் படித்த அன்பரையல்லவா அந்தத் தெய்வத்தின் நெஞ்சம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீ சந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் மனம் 'சரஸ்வதி' கடைச்சம் பெற்ற அந்த அன்பருக்கு மயங்கி அவரது வித்தைக்கு சால்வை போர்த்தி யுள்ளது.

சரஸ்வதியே சரஸ்வதிக்கு சால்வை போர்த்திய அந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை விவரிக்க வார்த்தைகளேது?

பெரியவாள் வாழும் காலத்திலே நாமும் வாழ்கிறோம் என்பதுதான் எத்தனை பெரிய பாக்கியம்!

அவரைப் பார்ப்பதற்கும் அவரது அருள் வாக்கைக் கேட்பதற்கும் என்ன தவம் செய்தோமோ!

காமகோடி தரிசனம்

காணக்காணப் புண்ணியம்.

பெரியவர் செய்த பேருதவி

நெமிலியிலே அருள்மிகும் தேவி அன்னை பாலாவின் சன்னிதியில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமையன்று அற்புதம் ஒன்று நடந்தது.

ஆம்! விழியற்றவருக்கு வழிகாட்டினாள் அன்னை. இதோ அந்தச் செய்தி.

“அன்னைக்கு பாலாபிஷேகம் முடிந்தது. தேனாபிஷேகம் நடைபெறும் சமயம். வேதங்கள் ஒலிக்கும் சன்னிதிக்கு விழியற்ற ஒருவர் வயதான தமது தந்தையாருடன் வந்தார். பெயர் எம்.எஸ். ராமமூர்த்தி யென்றும், பெரம்பூர் ஐ.ஸி.எஃப். கோச் பாக்டரியில் பணிபுரிவதாகவும் கூறினார். அவரை அழைத்துச் சென்று அன்னையிடம் அமரவைத்தோம், பஞ்சாமிர்த அபிஷேகம், சந்தனாபிஷேகம், இளநீர் அபிஷேகம் என அன்னைக்கு ஒவ்வொரு அபிஷேகத்தையும் பக்தி சிரத்தையுடன் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு அபிஷேக முடிவிலும் தீபாராதனை காட்டும்போது “இருள் நீக்கும் திரிபுர சுந்தரியே—மருள் போக்கும் திரிபுர சுந்தரியே!

திருமணம் முடிக்கும் திரிபுர சுந்தரியே” என்று அன்பர்கள் உளம் உருக கோஷித்தனர். அபிஷேகம் முடிந்து அலங்காரம் நடக்கும்போது “விக்கி விக்கி” அழுகின்ற அழுகுரல் கேட்டு அனைவரும் திகைத்தோம். யாரென்று பார்த்தால் அந்த விழியற்ற அன்பர் திரு. ராமமூர்த்தி அவர்களிடம்தான் அந்த ஒலி எழும்பியது. பதறிப்போய் அவரை மெல்ல அழைத்து விவரம் கேட்டோம்.

“நான் பெரம்பூரில் ஐ.ஸி.எஃப் கோச் பாக்டரியில் வேலை பார்த்து வ்றதுக்கு காரணம் பெரியவர் முன்னாள் நாடாளுமன்ற துணை சபாநாயகர் திரு. ஜி. லக்ஷ்மணன் அவர்கள்தான். அவர்களின் உதவியால்தான் இந்த விழியற்றவனுக்கு வேலை கிடைத்தது, இதுவரை எனது வயதான அம்மாதான் என்னையும் என் அப்பாவையும், பார்வையற்ற என் அண்ணாவையும் கவனித்துக் கொண்டாள். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்தான் எனது அம்மா காலமாகிவிட்டார். நாங்கள் எப்படி வாழ்வது! அப்பாவுக்கோ வயதாகிவிட்டது. திருமணத்தைப்பற்றி நான் நினைத்ததே கிடையாது. ஆனால் இப்போது - என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. பார்வையற்ற என்னை யார் விரும்புவார்கள்! இது என்ன சோதனை நினைக்க நினைக்க எனக்கு துக்கம் தாங்கவில்லை. கடந்த 100 ஆண்டுகளாக அன்னை பாலா திரிபுர சுந்தரியை நீங்கள் வீட்டிலேயே பிரதிஷ்டை செய்து பூஜைகள் செய்து வருவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நடக்க முடியாத திருமணங்களை அன்னை பாலா திரிபுர சுந்தரி நடத்திக் காட்டியதாக பலர் கூறவும் நாங்கள் இங்கே வந்துள்ளோம். “அம்மா! எங்களை ஆதரிக்க வேண்டும்” என்று கேட்க இங்கே வந்துள்ளோம்.

“பார்வையற்ற என்னைப் பார்த்துக் கொள்ளவும்-பாசத்துடன் கவனித்துக் கொள்ளவும் ஒரு பெண் துணை வேண்டும் என்று கேட்பதற்காக வந்துள்ளேன். வயதான அப்பாவை வாஞ்சையுடன் பார்த்துக்கொள்ள எனக்கு ஒரு மனைவியைக் கொடு” என்று பாலாவை வேண்டிக் கொள்ள வந்துள்ளேன். அம்மாவை இழந்த துக்கம் தாங்காமல்தான் அன்னையின் சன்னிதியில் கதறி அழுதுவிட்டேன்” என்றார்.

எங்களுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. “கடந்த பல ஆண்டுகளாக பூஜை செய்து வருவது வாஸ்தவம் தான். சொந்த வீடாயிருந்தாலும், குடும்பபூஜை செய்து வந்தாலும், யார் வந்தாலும் அவர்களை பூஜைகள் பார்க்க அனுமதித்து தரிசனம் செய்து வைப்பது வழக்கம்தான். ஆனால் இப்படி “கண்ணற்ற எனக்கு பெண்ணொன்று தருவாளா” என்று கேட்டால் என்ன சொல்வது? அனைவரும் அதிர்ந்து போனோம். அவரது நிலையைப் பார்த்தால் பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது. இருந்தாலும் பார்வையற்றவரை யார்தான் மணப்பார்கள்! அம்பாளிடம் இப்படி ஒரு வேண்டுகோளைக் கேட்டு விட்டார்களே” என்று அதிர்ந்து போனோம். ஆனால் அடுத்த கணம் அங்கே ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது.

ஆம்! திமிரியைச் சேர்ந்த திரு. பர்ஸ்கரய்யர் என்பவர் தமது பெண் லலிதாவுடன் அம்மனின் சன்னிதிக்கு வந்தார். அவர் தமது பெண்ணுக்கு மணமுடிக்க ஏற்பாடு செய்து வரதட்சணை அரக்கனால் அடிபட்டு தோற்றுப் போனவர்.

“சவரன்” என்ற பெயரைக் கேட்டதும் “சர்ப்பம்” என்ற பெயரைக் கேட்டது போன்று சரிந்து விடுவார்.

புரோகிதம் மூலம் குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் அவருக்கும் ஆயிரங்களுக்கும் வெகுதூரம். வந்தவர் அங்கே வந்திருந்த ராமமூர்த்தியின் நிலையறிந்தார். லலிதாவும் அவரைப் பார்த்தார். “கண் பார்வை இல்லாவிடினும் பரவாயில்லை, நான் இவரையே கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறேன்” என்று அந்தப் பெண் கூறவும் ஆச்சரியத்தால் பிரமித்தனர் அனைவரும். மனப்பூர்வமாக ஒத்துக்கொண்ட அந்தப் பெண்ணை அனைவரும் பாராட்டினர்.

“அன்னையே! என்னே உன் கருணை! என்னே உன் திருவிளையாடல். நடக்க முடியாதது என்று நாங்கள் நினைத்ததை ஒரு நொடிக்குள் நடத்திக் காட்டிவிட்டாயே. முடியாதது என்று நாங்கள் நினைத்ததை இப்படி ஒரு கணத்தில் முடிக்கவைத்து முறுவல் செய்கிறாயே!

அவரை வரவழைத்ததும் நீயே!

அவளை வரவழைத்ததும் நீயே!

திருமணம் முடிக்கும் திரிபுர சுந்தரி என்பது பொய்யாகுமா?

தீபாராதனை முடிந்ததும் எல்லாரும் ஒன்றுகூடி பேசி நிச்சயதார்த்தம் வைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது.

காஞ்சிப் பெரியவாளிடம் சென்று ஆசியைப் பெறுவதற்காக திமிரி பாஸ்கர ஐயரும், அவரது துணைவியார் லட்சுமியும், மகள் லலிதாவும் சென்றனர். காரணம் திரிபுர சுந்தரியின் சன்னிதியைப் பார்க்கும்போது அவருக்கு காஞ்சிப் பெரியவாளின் கருணை முகம்தான் நினைவுக்கு வரும்.

ஆம்! தற்போது பாலா திரிபுர சுந்தரி பூஜை செய்பவர்களின் முன்னோர்களான நெமிலி ஹெட்மாஸ்டர் டி.கே. ஜானகிராமய்யர் அவர்களும் மற்றவர்களும் காஞ்சிப் பெரியவாளை நெமிலிக்கு வரவழைத்து அன்னை பாலா திரிபுர சுந்தரியின் சன்னிதியில் பாதபூஜை செய்ததை அறிந்தவர் அவர்.

அபிராமி அருட்செல்வம்-காமாட்சித் தாய் மடியில் சீராட்சி புரிந்து வரும் காமகோடித் திருவிளக்கு-கலவையில் பிறந்த கருணைப் பேரொளி அன்று ராஜரிஷியாக தமது சமஸ்தான பரிவாரங்கள் புடைசூழ 'வந்தமையும், பாரதம் முழுவதும் பதித்த பாதங்களை வருடி பாத பூஜை செய்த நிகழ்ச்சியும் அவருக்கு நினைவு வந்தது. அதுமட்டுமா! ஒவ்வொரு நவராத்திரியின்போதும் பெரியவாளுக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு அன்னை பாலா திரிபுர சுந்தரியின் நவராத்திரி பூஜா பத்திரிகையை பெரியவாள் திருக்கரங்களில் சமர்ப்பிக்கும் செய்கையும் அறிந்தவராதலால் அன்னையின் சன்னிதியில்

நடைபெற்ற இந்த அற்புதத்தை பெரியவாளிடம் கூறி அவரது ஆசியைப் பெறவேண்டுமென்று முடிவு செய்து விட்டார்.

அதனால்தான் காஞ்சிக்குப் பயணம் ஆனார்கள்.

பெரியவர் சன்னிதியிலே திமிரி பாஸ்கர ஐயர் சென்றதும் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு தாம் திமிரியிலிருந்து வருவதாகத் தெரிவித்தார்.

முதல் விசாரிப்பு திமிரியில் இருந்த ஹெட் மாஸ்டர் குப்புசாமி ஐயரைப் பற்றித்தான்.

அதிர்ந்து போனார் பாஸ்கர ஐயர். எத்தனை வருடங்களுக்கு முன்னே திமிரிக்கு வந்தாரோ தெரிய வில்லையே! பத்து வருடங்களுக்கு முன்னே அமரராகிவிட்ட அந்த ஹெட்மாஸ்டரைப் பற்றி ஞாபகமாகக் கேட்கிறாரே.

அடுத்த கேள்வி “திமிரியிலிருந்து இங்கே வந்து மடத்திலே கோலாட்டம் போட்டாளே ஒரு சின்னப் பெண்! சுகுணா! அவ எப்படி இருக்கா!”

பாஸ்கர ஐயருக்கு உடம்பு முழுவதும் ஷாக் அடித்தது போன்று ஆயிற்று! ஆம்! திமிரியினின்று பள்ளிப் பெண்களோடு வந்து மடத்தில் கோலாட்டம் நடத்திய சுகுணா அவரது மூத்த பெண்ணல்லவா! சுமார் 30 வருடங்களுக்கு முன்னே நடந்த நிகழ்ச்சியை எத்தனை ஞாபக சக்தியுடன் கூறி பிரமிப்பில் ஆழ்த்துகிறார்.

“தான் வந்தது தனது இளைய மகள் திருமண விஷயமாக! விசாரிப்போ தனது மூத்தமகளைப்பற்றி” எப்படி இருக்கும் அவருக்கு.

“என் மூத்த மகள்தான்” என்று கூறியவர் “அவ மெட்ராஸ்லே இருக்கா” என்று பரபரப்புடன் முடிக்கிறார். வார்த்தைகள் குழறுகின்றன. பெரியவரோ வாத்தல்யத்துடன் பார்க்கிறார்.

உடனே தாம் வந்த சேதியினை மெல்ல விவரிக்கிறார்.

புளகாங்கிதமடைகிறார் பெரியவாள்.

“அப்படியா விஷயம்! இவரோட பெண் கல்யாணத்துக்கு யார் உதவி பண்ணப் போறா?” என்று வந்திருந்தவர்களைப் பார்த்து வினவினார். ஒருவர் 50 ரூபாய் தந்தார். மற்றொருவர் 51 ரூபாய் தந்தார். இன்னுமொருவர் ரூ. 11 தந்தார். அதனை அன்போடு எடுத்துக்கொள்ளச் சொன்னார் பெரியவர்.

ஆனந்தம் மேலிட அதனை எடுத்துக் கொண்டார் பாஸ்கர ஐயர்!

திடீரென்று ஒரு விசாரிப்பு.

“வக்கீல் ஓரிக்கை கண்ணாட்டியைத் தெரியுமா?”

மெய்சிலிர்த்தது பாஸ்கர ஐயருக்கு. தெரியுமாவது. அவருக்கு கண்ணாட்டி என்பவர் உறவல்லவா! இது என்ன திருவிளையாடல், உனது ஜாதகமே தெரியும் என்கிறாரோ பெரியவர்.

“அவர் எனக்கு உறவு” என்றதும் புன்னகை பூக்கிறார் பரமாச்சார்யாள்.

“கல்யாணம்னா லேசா! எவ்வளவோ பணம் தேவைப்படுமே! இதுவெல்லாம் போறாதே!” என்று கூறிய பெரியவாளின் முகத்திலே ஒரு கேள்விக்குறி.

சரியாக ஒரு மாதத்திற்குள் அந்தக் கேள்விக்குறி பாஸ்கர ஐயரின் முகத்திலே ஆச்சரியக் குறியாக மாறியது.

பெரியவாளின் உத்தரவுக்கிணங்க அடையாறு டாக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் கணிசமாக உதவி செய்ய வள்ளிமலை முருகன் சன்னிதியில் லலிதாவுக்கும் ராமமூர்த்திக்கும் மிகச் சிறப்பாக திருமணம் நடந்தது.

திருமணத்தை நாடாளுமன்ற முன்னாள் உதவி சபாநாயகர் திரு. லக்ஷ்மணன் வந்திருந்து அன்புடன் நடத்திக் கொடுத்தார்.

பாரதப் பிரதமர் காரியாலயத்திலிருந்து “உடல் ஊனமுற்றவராயிருந்த போதும் லலிதாவை மணந்து கொண்டு மற்றுமொரு முக்கியமான படியை தாண்டியுள்ளார்” என்று வாழ்த்தி கடிதம் வந்தது!

ஆசார்யாளின் குருவருளும், அம்பாளின் திருவருளும் சேர்ந்து அந்தக் கல்யாணம் ஜாம்ஜாமென்று நடைபெற்றது. பெரியவாளின் பேருதவியை எண்ணி எண்ணி அத்தனை பேரும் நன்றியால் விழிநீரை உகுத்தனர்!

“தவக்கோலம் தமக்காக—தர்மங்கள் நமக்காக” என்று சீரிய வாழ்வு வாழ்ந்து வரும் அந்த பரமாச்சார்யானைப் போற்றிப் புகழ்ந்திட வார்த்தைகளும் உண்டோ!

இருப்பினும் இந்த ஏழைக் கவிஞனின்
இதயத்து வரிகள் அடுத்த பக்கங்களில் பாடல்களாக
உருவாகியுள்ளன. படித்து அந்தப் பரமாச்சார்யாளின்
பாத கமலங்களைப் பணியுங்கள்!

அல்லவை நீங்கும்
நல்லவை ஓங்கும்.

பெரியவர் தரிசனம்

பல்லவி

காஞ்சிப் பெரியவரின்
கருணை முகம் கண்டேன்
கவலைகளை மறந்தேன்
களிப்பினை நான் கொண்டேன்
(காஞ்சி பெரியவரின்)

அனுபல்லவி

வாஞ்சையுடன் பார்வை
வந்தபின் எதுதேவை
வாழ்த்திடும் திருக்கரங்கள்
வார்த்தைகள் நல்வரங்கல்
(காஞ்சிப் பெரியவரின்)

சரணம்

ஞானியின் திருத்தோற்றம்
 ஞாலத்தை விழிப்பூட்டும்
 தானெனும் அகந்தையினை
 நீக்கிடும் அறிவூட்டும்
 மேனியோ சிலிர்த்திடும்
 தியானமோ நிறைந்திருக்கும்
 மேதினி நலம் காண
 பூனைகள் மலர்ந்திருக்கும்
 (காஞ்சிப் பெரியவரின்)

மூன்று நிலவுகள்

சங்கரர் அருகே மூன்று நிலா—திருக்
 காஞ்சியினில் வந்தன இன்ப உலா
 சங்கடம் தீர்க்கும் சாந்த நிலா—மனச்
 சாந்தியை தரும்வே தாந்த நிலா.

(சங்கரர்)

பெரியவர் பதமே சன்னிதியாம்—அவர்
 பார்வையில் விளைவது நிம்மதியாம்
 அருள்தனைப் பொழியும் முழுநிலவாம்—அவர்
 அன்புடன் தருவது திருவருளாம்

(சங்கரர்)

இளையவர் என்றும் இனியவராம்—ஒளி
இலங்கிடும் ஞானக் கனிஅவராம்
நலம்தரும் நாயகர் நிறைநிலவாம்—தரும்
நாரண மந்திரம் மறைஒலியாம்

(சங்கரர்)

பால்மணம் வீசும் ஜெகஜ்ஜோதி—வரம்
பரிவுடன் தரும்சங் கரஜோதி
நூல்புகழ் சங்கரர் எழுநிலவாம்—அவர்
நோக்கிய திசையினில் துயர்இலையாம்

(சங்கரர்)

இருள் நீக்கும் ஜோதி

தொகையறா

இருள்நீக்கும் ஜோதிஒன்று
எழுந்தஇடம் இருள்நீக்கி
அருள்பூக்கும் ஞானப்பூ
மலர்ந்தஇடம் இருள்நீக்கி
மருள்போக்கும் தலம்கண்டேன்
மகிழ்ச்சியை நான்கொண்டேன்
வரம் சேர்க்கும் கரம் கண்டேன்
வாழ்த்தினை நான் கொண்டேன்

பாடல்

ஸ்ரீ ஜெயேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்
விஜயம் உலகில் கேஷமம்
ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சிந்தையில் ஒலிக்கும்
திவ்ய நாராயண நாமம்

(ஸ்ரீ ஜெயேந்திர)

காஞ்சி மாமுனி கண்டு எடுத்தது
நறுமணம் வீசிடும் முல்லை
காமாட்சித் தாயும் சீராட்டி வளர்த்த
ஸ்வாமிக்கு பேதங்கள் இல்லை

(ஸ்ரீ ஜெயேந்திர)

ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் கண்டது
எங்கள் ஸ்வாமியின் நெஞ்சம்
என்றும் வாழ உதவிகள் புரியும்
ஸ்வாமிகள் திருவடி தஞ்சம்

(ஸ்ரீ ஜெயேந்திர)

ஸ்ரீ சங்கர மடம்

சங்கர மடம் என்னும் அருட்கூடம் — அது
சந்ததம் நமைக்காக்கும் கலைக்கூடம் — காஞ்சி

(சங்கர)

மங்கலமே தந்து காக்கும்இடம் — அது
மாந்தரின் கவலைகளைப் போக்கும் இடம் — காஞ்சி

(சங்கர)

பெரியவர் அருள்கரக்கும் அரியஇடம் — அது
பேரின்பம் அளிக்கின்ற புனிதஇடம்
வறியவர்க்கு வாழ்க்கை வழங்கும்இடம் — அது
வாடுகின்ற முகம்மாற்றும் வண்ணஇடம்

(சங்கர)

கோபுரத்தின் முகப்பு விண்ணைத்தொடும் — என்றும்
கூடவே வரும்வினைகள் உன்னைவிடும்
பாபத்தின் நிழல்தூர சென்றுவிடும் — என்றும்
பதமலர் நம்நெஞ்சில் நின்றுவிடும்

(சங்கர)

பாட்டுக்கு பாராட்டிய பரமாச்சார்யாள்

அண்மையில் காஞ்சி ஏகாம்பர நாதேஸ்வரர் கோயில் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. அதில் அமரர் பத்மஸ்ரீ இசைமணி சீர்காழி கோவிந்தராஜனின் அன்புப்புதல்வர் டாக்டர் சீர்காழி ஜி. சிவசிதம்பரம் அவர்களின் கச்சேரி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கும்பாபிஷேகத்திற்கு முந்தின நாள் மாலை நெமிலிக்கு வந்து அன்னை பாலாவை தரிசனம் செய்து விட்டு இரவு காஞ்சிக்கு சென்றார். என்னையும் உடன் அழைக்கவே நானும் மகிழ்ச்சியுடன் சென்றேன். H.M.V. மேனேஜர் திரு. முத்துக்குமார் அவர்களும் உடன் வந்திருந்தார். கவிஞர் மதுராந்தகம் குமார் துணையாக இருந்தார்.

மறுநாள் காலை ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாளை தரிசனம் செய்ய அனைவரும் ஸ்ரீ மடம் சென்றிருந்தோம். காஞ்சி பரமாச்சார்யாள் ஈஸிசேரில் படுத்தவண்ணம் அன்பர்க்கு அருளாசி வழங்கி வருகிறார். “தரிசன நேரம் முடியப் போகிறது. சீக்கிரம் செல்லுங்கள்” என்று ஸ்ரீமடத்தில் கூறவும் விரைவாகச் சென்றோம். கியூ விரைவாக நகர்ந்தது. நாங்கள்

பரமாச்சார்யாள் எதிரில் வந்துவிட்டோம். ஓரிரு நிமிடங்களில் தரிசனம் முடிந்து அனுப்பிவிடுவார்கள் அல்லவா? எனவே சீர்காழி சிவசிதம்பரம் அவர்கட்கு திடீரென ஓர் எண்ணம். பாடல் ஒன்று பாடி பரமாச்சார்யாளை வணங்க நினைத்தார். உடனே அவரது தந்தையார் பாடிய பாடலான “தனம் தரும் - கல்வி தரும் - ஒருநாளும் தளர்வறியா மனம் தரும் - தெய்வ வடிவும் தரும் - நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா இனம்தரும் - நல்லன எல்லாம் தரும்! அன்பர் என்பவர்க்கே கனம் தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக் கண்களே” என்ற அபிராமிப் பதிகம் பாடப் பாட, ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாள் லேசாக தலையை முன்னுக்கு நீட்டி மெள்ள காதில் கையை வைத்து பாடலைக் கேட்க ஆரம்பித்தார். ஸ்வாமிகளுக்கு பணிபுரியும் அன்பர் பெரியவாள் காதருகே “சீர்காழியோட பையன் சிவசிதம்பரம் வந்திருக்கார் - அபிராமி பாடலைப் பாடறார்” எனக் கூறினார். மந்தகாசப் புன்னகையுடன் அந்த மாந்தருக்குள் ஒரு தெய்வம் தனது மலர்க்கரங்களைத் தூக்கி ஆசீர்வதித்தது! ஒரே ஆனந்தக் கண்ணீர். இதுவரை பெரியவாளை அனைவரும் பார்த்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். பெரியவாளும் மோனத் தவத்திலே முகிழ்ந்து இருந்தார்கள். சலனமே இல்லாமல் சாந்தி தவமும் முகத்துடன் அந்தத் தெய்வம், வந்தவர் நலனுக்காக காமாட்சித் தாயிடம் லயித்திருந்தது. அந்த நடமாடும் தெய்வத்தை இசையென்ற இன்ப வெள்ளம் மெல்ல இழுத்து வந்து இன்முகம் காட்ட வைத்து இருகைகளைத் தூக்கி ஆசீர்வாதம் அல்லவா செய்ய வைத்து விட்டது! ஓ! இந்த இன்பத்துக்கு எந்த இன்பம் ஈடாக இருக்க முடியும்?

சீர்காழி சிவசிதம்பரம் அவர்களும் இன்னமும் ஓரிரு நிமிடங்கள் பாடி அந்த ஒளியை தரிசிக்க ஆவல் கொண்டு மீண்டும் அதனையே கம்பீரமான குரலில் தொடர்ந்து பாடினார். அதுமட்டுமா! அங்கு கியூவில் இருந்த அத்தனை பேருமல்லவா சேர்ந்து பாடினார்கள்!

அப்போதுதான் அந்த அற்புதம் நிகழ்ந்து விட்டது. ஆம்! ஸ்ரீ காஞ்சி பரமாச்சார்யாள் தான் போர்த்திருந்த சால்வையின்மீது கைவைத்து அதனை சீர்காழி சிவசிதம்பரத்துக்கு போர்த்துமாறு சைகை புரிந்தார். ஒருகணம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பணிபுரியும் அன்பர் திகைத்தார். மறுகணம் ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாளே தமது திருக்கரங்களால் தமது மார்பின்மீது போர்த்தி யிருந்த சால்வையை மெல்ல இழுக்கவும் உடனிருந்தவர் பதறிப்போய் மெல்ல அதனை எடுத்தார். ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாள் திருமேனி அனைவர்க்கும் தரிசனமானது. உடனே உள்ளிருந்து வேறொரு சால்வையினை அவருக்குப் போர்த்திவிட்டு ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாள் போர்த்தியிருந்த சால்வையை சீர்காழி சிவசிதம்பரத்துக்கு போர்த்தப்பட்டது.

“ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாளின் திருமேனியில் அலங்கரித்து வந்த அந்த நீலநிறச் சால்வையைப் பரிசாகப் பெறுவதற்கு நான் என்னதவம் செய்தேன்! இது எனக்கல்ல! என் அப்பாவுக்கு! அவரது இசைச் சேவைக்கு!” என மனம் உருகிப் பேசினார் சிவசிதம்பரம்.

அதுமட்டுமா! அன்று மாலையே ஏகாம்பர நாதேஸ்வரர் திருக்கோயிலில் நடைபெற்ற கச்சேரிக்கு ஸ்ரீ ஜெயேந்திர ஸ்வாமிகள் விஜயம் செய்து மேடையிலேயே “ஸ்ரீ காஞ்சிப் பரமாச்சார்யாளின்

அருளாணைப்படி ஸ்ரீ சீர்காழி சிவசிதம்பரம் அவர்களை ஸ்ரீ காஞ்சி சங்கரமடத்தின் ஆஸ்தான வித்வானாக அறிவிக்கிறோம்! விரைவில் பட்டமளிப்பு விழா நடைபெறும்” என்று ஆசி வழங்கினார்கள்.

பாட்டுக்கு பாராட்டு வழங்கிய அந்த பரமாச்சார்யானைத் தொழுவதைத்தவிர வேறு என்ன செய்ய இயலும். அந்த நிகழ்ச்சியை வைத்து ஒரு பாடலை அமைத்தேன். அதற்கு சீர்காழி சிவசிதம்பரம் அவர்கள் மிகவும் சிறப்பாக இசையமைத்துப்பாட அதனை HMV முத்துக்குமார் அவர்கள் HMV நிறுவனம் சார்பாக “காமாட்சித்தாய் மடியில்” என்ற கேஸட்டாக வெளியிட்டார். நெமிலியில் அன்னை பாலாவின் சன்னிதியில் அந்த வெளியீட்டு விழா 27.9.92 ஞாயிறு காலை சிறப்பாக நவராத்திரி முதல் நாளன்று வெளியிடப்பட்டது. அதுமட்டுமா வானதி பதிப்பகத்தார் அந்தப் பாடலையும் அடக்கிய “தெய்வப் பாமாலை” என்ற எனது நூலையும் அன்றே வெளியிட்டார்கள்! என்னே இது தெய்வீகப் பொருத்தம்!

ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாள் புகைப்படமாக நெமிலி பாலாவின் சன்னிதியிலே அழகான பீடத்திலே புன்னகை பூத்தவாறு ஆசீர்வதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இதோ அந்தப்பாடல்,

விருத்தம்

ஜெயம் தரும் ஜெய ஆண்டு
வைகாசி பிறந்தது
ஜொலிக்கின்ற ஞாயிற்றுக்
கிழமையும் புலர்ந்தது

ஜெகம் புகழ் அனுஷமாம்
 நட்சத்திரம் மலர்ந்தது
 ஜெகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி
 மாமணியும் விளைந்தது

பாடல்

அனுஷத்திலே பிறந்த
 ஆரமுதே வணக்கம்
 அன்புநிலை வழங்கும்
 பேரருளே வணக்கம்
 கனவிலும் நினைவிலும்
 நின்கழலே இருக்கும்
 காஞ்சி காமாட்சி
 கருணைமழை கிடைக்கும்

(அனுஷத்திலே)

விழுப்புரம் ஸ்வாமிகளின்
 பிறப்பிடம் ஆனாலும்
 கலவையில் சன்யாசம்
 அதுவும் பிறப்பிடமே
 சிறப்புடன் ஸ்வாமிநாதன்
 எனும்பெயரே துறந்தார்
 ஸ்ரீ சந்திர சேகரேந்திர
 சரஸ்வதியாய் நிறைந்தார்

(அனுஷத்திலே)

மஹாலக்ஷ்மித் தாய்பெற்ற
மங்கல திருச்செல்வர்
மாந்தரின் குறைநீக்கும்
ஸ்ரீகாஞ்சி நகர்ச்செல்வர்
பாட்டுக்கு பாராட்டு
வழங்கிடும் இசைச்செல்வர்
பார்வையில் சீராட்டும்
பெரியவர் அருட்செல்வர்

(அனுஷத்திலே)

காஞ்சிப் பெரியவாளின் கருணை

வடஆற்காடு அம்பேத்கர் மாவட்டம், அரக்கோணம் வட்டத்தில் அழகான நெமிலியிலே அன்னை பாலா திரிபுர சுந்தரி அழகுடன் கொலு விருக்கிறாள். 1945ம் ஆண்டில் ஸ்ரீ காஞ்சி பரமாச்சார்யாள் நெமிலி ஸ்ரீ பாலா பீடத்திற்கு வந்து அன்னை பாலாவை அகம் குளிரத் தரிசித்துள்ளார்கள். அமரர் நெமிலி ஹெட்மாஸ்டர் டி.கே. ஜானகி ராமய்யர் அவர்களும் அவரது குடும்பமும் பணிவுடன் செய்த பாத பூஜையை ஏற்று பனிமலர்ப் பார்வையாலே பல நலனும் வழங்கியவர்கள். அந்த நெமிலி பாலா பீடத்திலே அண்மையில் நடந்த ஓர் அற்புதம்! கண்களைக் குளமாக்கும் ஒரு செய்தி!

ஒருநாள் காலை அன்னை பாலாவின் பூஜைகளை செய்து கொண்டிருக்கும்போது நெமிலி அன்பர் திரு. இஷ்டலிங்கம் என்பவர் என்னிடம் வந்தார். அன்னைக்கு மணி மண்டபம் கட்டிய வகையில் அவருக்கு தரவேண்டிய சிமெண்ட் மூட்டை பாக்கி ரூ. 1000/- நிறுவையாயிருந்ததை நினைவூட்டி தான் மதியம் ஒரு மணிக்கு சென்னை செல்ல

வேண்டும் எனவும், உடனே பாக்கியைத் திருப்பித் தரவேண்டும் எனவும் கேட்டார். என்ன செய்வது? கையிலோ பணமில்லை! இருப்பினும் அன்னையின் சன்னிதியில் இல்லையென்று சொல்ல மனம் இடம் தரவில்லை. “12 மணிக்கு வந்து பெற்று கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டேன்! அவரும் சென்று விட்டார்.

வீட்டில் “செம டோஸ்” “யாரிடம் பணமிருக்கு? வளையல் செயின் எல்லாம் வச்சி மண்டபம் கட்டியிருக்கோம். பத்து ரூபா கூட கையில் இல்லையே” என்ற சீறல்.

“ஏண்டி! காலங்கார்த்தாலே வந்தவர் கிட்டே ‘இல்லேன்னு’ எப்படி சொல்றது! 12 மணிக்கு வருவாரல்லவா! வரட்டும்! அப்போது தீர்மானமாக ‘இல்லை’யென்று கூறி பிறகு வரச் சொல்கிறேன்” என சமாதானம் செய்தேன்! அடுத்த நிமிடம் அந்த விஷயம் மறந்தே போய்விட்டது.

அரைமணி நேரத்திற்குப்பின் வீட்டிற்கு முன் ஒரு கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து இறங்கியவர்கள் தயங்கிக்கொண்டே “இங்கேதானே நெமிலி ஸ்ரீ பாலா பீடம் இருக்கிறது?” எனக் கேட்டனர்.

நான் “ஆமாம், வாங்கோ! வாங்கோ! என உள்ளே அழைத்துச் சென்று அன்னை பாலாவின் சன்னிதியில் அமர வைத்தேன்.

அவர்களுக்கு தாகத்துக்கு தந்து விட்டு மெல்ல விசாரித்தேன். அவர்கள் கூறியதாவது:

“என் பேர் கிருஷ்ணசாமி. தேனாம்பேட்டை இண்டியன் பாங்க்லே வேலை செய்யறேன். இவ என்னோட மனைவி. நாங்களளாம் கருட சேவை பார்க்கறதுக்காக காஞ்சிபுரம் வந்திருந்தோம். எங்களுக்கு பரமாச்சார்யாஸ்தான் எல்லாம். அவரை

தரிசனம் பண்ணச்சே "ஏண்டா! நெமிலிக்கு போயிருக்கியோ?"ன்னு கேட்டார்!. "நெமிலியா! தெரியாதே அப்படின்னு சொன்னோம். "விசாரிச்சுண்டு போ! அங்கே பாலாதிரிபுர சுந்தரியைப் போய் தரிசனம் பண்ணு." என்று உத்தரவாச்சு! நாங்களும் விசாரிச்சுண்டு இங்கே வந்தோம்" என்று கூறினார்.

நாங்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியிலே பிரமித்தோம். 1945ல் வந்த பெரியவாள் 1991ல் வந்த ஒருவருக்கு நெமிலிக்கு போகச் சொல்லி உத்தரவு! 45 வருடத்துக்கு முன்னே தாம் தரிசித்த பாலா திரிபுர சுந்தரியை தரிசிக்குமாறு பக்தர் ஒருவருக்கு உத்திரவு!! இது என்ன பாக்கியம்! பெரியவாள் எங்களைப் பத்தி நினைவு வச்சிண்டிருக்கார் என்பதையும் எங்கள் பாலாவின் மீது அலாதி பிரேமையுடன் இருக்கார் என்பதற்கும் இதைவிட அத்தாட்சி வேறு என்ன வேண்டும்! ஸ்ரீ பாலாவின் பீடத்திலே கொலு வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ பரமாச்சார்யாள் திருவுருவத்தை அவருக்குக் காட்டினோம். "நாங்கள் பாலாவுக்கு செய்யற பூஜையை தினமும் பரமாச்சார்யாள் இந்த போட்டோ மூலமாக பார்த்துண்டிருக்கார்" என்று கூறவும் அவர்களுக்கு ஒரே சந்தோஷம். அம்பாளுக்கு தீபாராதனை காட்டி அன்னையின் தரிசனத்திலே அகமகிழ்ந்தார்கள். பூஜைகள் முடிந்தவுடன் ஒரு சிறிய கவரில் "சிறிது பணம்" வைத்து தட்டிலே வைத்தார்கள்! நாங்கள் கூச்சத்துடன் அதை மறுக்கவும் "இருக்கட்டும் அம்பாளுக்கு காணிக்கை தானே! மறுக்கப்படாது" என்று கூறி வைத்து விட்டார்கள். அதன்பின் அவர்கள் எங்கள் இல்லத்திலே உணவருந்திவிட்டு காரிலேறி செல்லவும், சிமெண்ட் பாக்கிக்காக எனது நண்பர் உள்ளே வரவும்

சரியாக இருந்தது. அவரிடம் “என்னங்க நீங்க! காலையிலே வந்து திடீர்னு பணம் கேக்நீங்களே! நான் எங்க போறது! இல்லேன்னு சொல்றதுக்கு காலையிலே மனசு வரல்லே! இப்போ என்ன பணற்ச் சொல்நீங்க!” என்றேன்! அவர் ஒரு மாதிரி ஆகி விட்டார்! “என்ன சாமி! உங்களை நம்பி வந்தேனே! நான் என்ன செய்யறது!” என்று கையைப் பிசைந்தார். உடனே அவரிடம் “யாரோ பக்தர்கள் அம்பாளிடம் வந்தார்கள்! அவர்கள் காணிக்கை வைத்தார்கள். அதில் “பத்தோ இருபதோ” இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அதை பஸ் சார்ஜுக்கு வெச்சுகோங்க” என்று கூறி அவர் எதிரிலே அந்தக் கவரைப் பிரித்தேன்.

என்ன ஆச்சர்யம்! அதில் 1001 ரூபாய் இருந்தது! எனக்கு அழகையே வந்துவிடும் போல் ஆகிவிட்டது. அவரிடம் 1000 ரூபாய் தந்துவிட்டு 1 ரூபாயை அம்பாளின் பாதத்தில் வைத்தேன்.

நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்! அன்னை பாலாவின் சன்னதியில் அழகுடன் வீற்றிருக்கும் காஞ்சிப் பெரியவாள் புன்னை பூப்பது போல் இருந்தது!

இது என்ன கருணை! இது என்ன பரிவு! 45 வருடங்களுக்கு முன்னாலே தாம் வந்த இடத்திற்கு ஆளனுப்பி என் கடனைத் தீர்த்த அந்தத் தெய்வத்திற்கு என்ன நன்றி செய்ய முடியும்? அதன்பின் திரு. கிருஷ்ணசாமி அவர்களை சந்தித்து விவரம் கூறினேன். “ஏதோ என் மனைவிக்கு திடீர்னு தோணித்து. என்னோட மகளுக்கு நல்ல இடத்திலே கல்யாணம் பண்ணி வைக்கணும்னு “திருமணம் முடிக்கும் அந்த திரிபுர சுந்தரி”யை வேண்டி காணிக்கை செலுத்தினா! அது பெரியவாளும், பாலாதிரிபுரசுந்தரியும் சேர்ந்து பண்ணின திருவிளையாடல் போல இருக்கு” என்றார்.

500 ரூபா வைத்தாலும் குறைவு! 2000 ரூபா வைத்தாலும் அதிகம்! அப்படியெல்லாம் இல்லாமல் தேவையை மட்டும் தந்து கண்ணீரைத் துடைத்த அந்த காஞ்சிப் பெரியவாளின் கருணையினையும், அன்னை பாலா திரிபுர சுந்தரியின் கருணையையும் வாழ் நாள் பூராவும் நன்றியுடன் நினைத்துக் கொண்டிருப்போம்! என்னே காஞ்சிப் பெரியவாளின் கருணை!

ஸ்ரீ பாலாவின் திருவருளால் ஸ்ரீ பரமாச்சார் யாள் பல்லாண்டு வாழ பிரார்த்தனை செய்வோம்.

ஹர ஹர சங்கர! ஜெய ஜெய சங்கர!!

MK Colour Process, Ms-14
Phone : 841478